



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ6λ. — 695

Ἔτος ΚΘ'.

1 Φεβρουαρίου 1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλον Δ92. 3.—

Γραφ. Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

# Εἰκονομαχία

## Νεοημερολογιτισμός

Ὅταν ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρός, διὰ νὰ ἐκανοποιήσῃ τοὺς Ἑβραίους, δοῦλος ἐμελέτησεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας λύσιν, δὲν ἐξήμεσεν αὐτὴν φανερώς καὶ κατ' εὐθείαν, ἀρχικῶς παρουσίασεν αὐτὴν ὡς «μεταρρυθμισμόν» τοῦ Κράτους. Προσποιούμενος καὶ εὐλόγησεν, ὁ ἀπατεὼν, ὥριζε νὰ τεθοῦν ἐν ἡμέλᾳ αἱ εἰκόνες, διὰ νὰ μὴ τὰς μολύνωμεν, ὡς ἔλεγε, προσκυνοῦντες αὐτὰς μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ μας χεῖλη. Ἀλλ' ὅταν συνήντησε τὴν σθεναρὰν ἀντίδρασιν τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ γενικῶς τῶν Ὁρθοδόξων διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ λουδαϊφροσὴν γνώμην του, τότε ἐξέχυσεν ὁ ἀλήτης ὅλην τὴν πικρίαν τῆς χαλῆς του καὶ ἤναψε τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη συνετάραξε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅλον τὸ ἔθνος καὶ πολλὰς ψυχὰς παρέταμψεν εἰς τὸν Ἀδιν. Ὁ Πατριάρχης ἅγιος Γερμανὸς καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες διέβλεψαν εἰς τὴν κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων μανίαν καὶ

τὸν μεταρρυθμιστικὸν οἴστρον τὴν γενικὴν ὑπανάμευσιν καὶ κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τοῦτο μέχρ' αἵματος ἀντέστησαν κατὰ τῶν τυράννων μὲ γενναϊότητα καὶ σταθερότητα, μὲ πίστιν καὶ ζῆλον ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ Μάρτυρες, γινώσκοντες ὅτι ἡ εἰκονομαχία ἦτο πλήρης ἀσέβεια καὶ βλασφημία κατὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς τελευταίους καιροὺς, τῇ ....φιλοτίμῳ δραστηριότητι καὶ πλουσίῳ «χρυσώματι» καὶ πάλιν τῶν Ἑβραίων, τῶν Ἑβραιοφίλων, τῶν Ἑβραιοπληρώτων, νέας ἐκδόσεως εἰκονομαχία ἐτεχνουργήθη κατὰ τῆς ὁρθοδοξίας, ἔχουσα ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς παλαιᾶς ἐκείνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καλύπτεται ὁ κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἄθεος πόλεμος. Ἀρχίσας καὶ αὐτὸς ὁ ἀντιχριστὸς πόλεμος μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, δι' αὐτὴν κατηργήθη τὸ Ἑορτολόγιόν της, καθ' ὃ ἐλάτρευσαν καὶ προσεκύνησαν καὶ ἐδόξα-

σαν τὸν Θεὸν καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν εὐσεβειάν των οἱ Πατέρες ἡμῶν ἀπ' αἰῶνος, ὁδεύει σατανικῶς καὶ δολίως πρὸς τὴν «ὀλοκλήρωσιν» τοῦ σκαποῦ του, πρὸς τὸν ἄδην τῆς ἀσεβείας. Ὡς ἴδωμεν μερικὰς ἀπὸ τὰς ὁμοιότητος εἰκονομαχίας - νεοημερολογιτισμοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἐλπίζεται νὰ κατανοήσουν οἱ ἀγαθοποιοῦνται τοῦ εὐρίσκοντα: καὶ πορεύονται καὶ συνειδητοποιήσουν τί ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ἀπαιτεῖ:

Ἡ εἰκονομαχία ἐτέθη ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων καὶ Κορωνήμων ὡς ἀρχὴ τῆς «μεταρρυθμίσεως» τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀπεβλήσαν εἰς τὸν ἐκμνηστευμένον, τὴν διέβρωσιν, τὴν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπαρριπτικῶς οἶτω καὶ ὁ νεοημερολογιτισμὸς ἐτέθη καὶ εἰσῆχθη ὡς «μεταρρυθμίσις» ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων καὶ Κορωνήμων Οἰκουμενιστῶν, ἀποβλεπόντων εἰς τὸν παραμερισμὸν καὶ τὴν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀρξαμένης τῆς εἰκονομαχίας, ἀκολούθως ἐκηρύχθη πόλεμος μετ' ὅλης τῆς εὐσεβείας, κατὰ τῆς τιμῆς καὶ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων λευπάνων, κατὰ τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ καθ' ὅλων τῶν πατροπαράδοτων καὶ τῆς τοῦ Κυρίου ἐνσαρκώσεως. Οὕτω καὶ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ἀρξαμένου, ἠκολούθησαν ἔτσι οἱ μετ' αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν «ἀποφασισθέντες» ἐκμνηστευτικοὶ καὶ «μεταρρυθμίσεις» μετὰ ταῖαν ...πρόδοτον πρὸς κατάργησιν τῶν ὅσων παρέλαβε καὶ πιστεύει ἡ Ὁρθοδοξία, διὰ νὰ φθάσουν ποῦ; εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὴν ἄρνησιν, εἰς τὸν ἐβραϊσμόν. Εἰκονομάχοι ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν εἰκότων τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἀγίων, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ βιανησθῶσιν καὶ ἔχουν φίλους τοὺς ἐβραίους καὶ τοὺς μωαμεθανοὺς ἄραβας. Καὶ οἱ σύγχρονοι εἰκονομάχοι ἠθέτησαν καὶ κατήργησαν τὴν αἰωνίαν εὐσεβειαν τῶν Πατέρων των διὰ νὰ ἔχουν «ἀγάπην καὶ φιλίαν», καὶ νὰ «ἐνωθοῦν» μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἔξω τῆς Ὁρθοδοξίας δυσσεβεῖς αἰρετικούς. Ἐπειδὴ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἄραβες καὶ ἄλλοι ἀσεβεῖς δὲν ἐδέχοντο τὰς ἁγίας εἰκόνας — ἀφοῦ δὲν ἐδέχοντο καὶ τὴν σάρκασιν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, — διὰ νὰ μὴ ἔχουν «διαφοράς» μετὰ αὐτοὺς οἱ εἰκονομάχοι, τὰς ἔξωβέλιζον. Καὶ οἱ νῦν εἰκονομάχοι, διὰ νὰ μὴ ἔχουν «διαφοράν» ἀπὸ τοὺς ἀντιχριστοὺς παπιστὰς καὶ προτεστάντας καὶ λοιπὴν γὰρ τῶν ἀσεβῶν, ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἐξωβέλισαν τὴν «διαφοράν» διὰ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, διότι, ὡς λαμπρότατα διεκήρυξαν διὰ τοῦ πρώτου ἐπισημοτάτου σχετικῶς κεκείμενου, τῆς περιβολῆτος «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920», «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως» μετὰ αὐτοὺς, ἦτο ἀναγκαῖα «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ἀπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Ὅταν εἰσῆγγοτο ἡ εἰκονομαχία, πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ παραπλάνησιν ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν καὶ ἡ ὑποκρισία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰς προσκυνῶν καὶ τὰς μολύνουν, ἢ παρομοιάζονται μετὰ τὰ εἰδωλα τῶν ἐθνῶν. Καὶ οἱ νῦν εἰκονομάχοι, θέσαντες καὶ ἔχοντες τὸν στόχον των, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀθέτησις τοῦ Χρι-

στοῦ, μετεχειρίσθησαν καὶ μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἀπάτην ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ζήτημα «ἀστρονομικῆς ἀκριβείας» ἢ εἶναι «ἐπιστημονικὸν ζήτημα», ἐνῶ, ἀπ' ἐνός, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑπέδειξαν καὶ ἐπεξήτησαν τοῦτον, οὐδόλως ἐνδιεφέρθησαν περὶ «ἐπιστημονικοῦ ἢ ἀστρονομικοῦ ζητήματος», ἀλλὰ διὰ τὴν «παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ἐνώσεως» μετὰ τοὺς ἀντιχριστοὺς καὶ ἀπ' ἐτέρου, ἡ κομπορημοσύνη περὶ «ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας» εἶναι ἀρετῆς χασκολογία ...ἀγοραζομένη τὸσον «ἐφθηνά» ἀπὸ τοὺς ἀπατεῶνας, διότι ὁ νεοημερολογιτισμὸς ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀστρονομικῶς ἀκριβής, ἀλλ' οὔτε καὶ κατηρητίσθη ἡμερολογίου ἀκριβὲς μέχρ' ἵση μετὰ τὸν καὶ ἐπιζητῶνται διαρκῶς ἡ εὐρεσις ...νέου. Ἡ ἐπιστήμη λέγει ὅτι «τὸ ἀκριβὲς μήκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν ἐγνώσθη», ἐπομένως οὔτε «ἀκριβὲς» ἡμερολόγιον εὐρέθη. Ἐν τούτοις μερικοὶ θρασεῖς ἀδιάντροποι νομίζουν ὅτι μᾶς «πονητοῦν σοφίαν», φωνασκοῦντες ἐπαμύνας, καὶ μετ' ἀναιδεΐας ὅτι «ἀκολουθοῦν τὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης», ἀγνοοῦντες ὅτι ὀφλισκάνουν μωρίαν. Ἡ σάνις ἔ' ἄλλη ὅλη, προτοῦ τιμηθῇ διὰ τῆς εἰκόνας, εἶναι ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὴν εὐσεβειαν, ἀπ' οὗτου ὅμως ἀγασθῇ διὰ τῆς μορφῆς τῆς εἰκόνας, ὁ καταπατῶν ἡ ὀπισθοδρομῶν ἐπ' αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ εἶναι πλέον χριστιανός. Καὶ τὸ ἡμερολόγιον, ὡς μέτρον χρόνου, εἶναι ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν εὐσεβειαν, ἀπ' οὗτου ὅμως ἐπὶ ὠρισμένου ἡμερολογίου ἡγιασθῶσιν, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ὑπαρέξεως τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ἡμέραι τῶν μνημῶν τῶν κοσμοσωτηριῶν γεγονότων καὶ τῶν Ἀγίων, δὲν δικαιούται τις νὰ τὸ καταπατῇ καὶ ἀσεβῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀνενόχως. Οἱ εἰκονομάχοι, καταπατοῦντες καὶ σχίζοντες τὴν σάνίδα τῆς εἰκόνας, τὸν εἰκονιζόμενον ὑβρίζον καὶ ἐβλασφῆμουν καὶ οἱ νῦν εἰκονομάχοι, καταπατοῦντες τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας, τὰς ἑορτὰς τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων ἡμίμισαν καὶ εἰς τοὺς ἀγνισμοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἠσέθησαν, γενόμενοι αἰτιοὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαθείας τῶν χριστιανῶν καὶ ὠκείωσαν τὴν εὐσεβειαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀθέτησις καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ νεοημερολογιτισμὸς εἶναι τὸ πρῶτον μέρος. Εἰς τὴν μερίδα τῶν εἰκονομάχων καὶ μεταρρυθμιστῶν ἀνήκον οἱ τοῦ παλατίου, οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν, οἱ γραμματισμένοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐκκλησίας, αἱ κατέχοντες τὰς θέσεις, οἱ τοῦ στρατοῦ, οἱ καιροσκόποι, οἱ ὁποῖοι προσεκολλῶντο εἰς τοὺς «ἀρμοδίους», διὰ «νὰ ζῆσιν» τὴν ζωὴν των, καὶ ὁ πολὺς ὄχλος τῶν ἀδιαφόρων. Ὁρθόδοξοι ἔμειναν μόνον ὀλίγοι εὐσεβεῖς τοῦ λαοῦ, οἱ μοναχοὶ καὶ μερικοὶ τοῦ κατωτέρου κλήρου, κατὰ ἀνύλογον συνῆθη καὶ συμβαίνει μετὰ τὴν εἰκονομαχίαν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ. Οἱ εἰκονομάχοι ἐπολέμησαν ἀτηνῶς τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς κατεπίεσαν, τοὺς ἐβασάνισαν μέχρι θανάτου, διότι ἡ ἀντίστασις των ἦτο βαρὺς ἐλεγχος τῆς ἀποστασίας των ὅσας κακώσεις καὶ θλίψεις καὶ κατατροπὰς τοὺς ἐπροξένησαν τίς δύναται νὰ διηγήθῃ; καὶ εἰς τοῦτο

δεν υστερήσαν οι νυν εικονομάχοι. Πόσους τρομερούς διεισδυτικούς και υβρεϊκούς εἰρωνείας ἔδεχον οἱ εἰκονομάχοι κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, ὁποῖους κοπρώδεις χαρακτηρισμούς καὶ ἐπίθετα ἀπέδιδον εἰς τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς εὐσεβεῖς, ὁποῖα μόνον τὸ κοπρώδες στόμα τοῦ Κοπρώνιμου ἠδύνατο νὰ ἐκφέρει, καὶ οἱ νυν εἰκονομάχοι δὲν ἐδείχθησαν φειδωλότεροι καὶ ἀπροθυμότεροι εἰς μνηστηρικτὴν διάθεσιν καὶ χυδασιολογίαν κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἠγωνίσθησαν νὰ εἰκονομαχήσουν. ἀπεκάλεσαν τοὺς εὐσεβεῖς «πισθοδρομικοὺς καὶ καθυστερημένους καὶ ἀσυγχρονιστοὺς» καὶ ἄλλα τοιαῦτα, αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι ἑταροῦμένοι, οἱ χάσκοντες ὡς πτωχοσυγγενεῖς εἰς ὅ,τι θὰ τοὺς κοινοβολήσουν αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις καὶ οἱ ἀσπαυῶνες τῆς Δύσεως! ἐχαρακτήρισαν τοὺς Ὁρθοδόξους ὡς φανατικούς, ὡς ἀνυποτάκτους, ὡς... «παλαισημερολογίτας», οἱ ὁποῖοι θυσιάζουν τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των ἀκριβῶς δι' αὐτὸ τοῦτο, νὰ ἐμμένουν ἐν πιστότητι καὶ εὐλαβείᾳ εἰς ὅ,τι παρέδωκαν οἱ Πατέρες των, καὶ δὲν ἐντρέπονται αὐτοὶ νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγονται Νεοσημερολογίται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Πατέρας των καὶ ν' ἀντιγράφουν τοὺς εἰκονομάχους.

Εἶναι αὐταὶ μερικαὶ ἀπὸ τὰς ὁμοιότητας εἰκονομαχίας καὶ νεοσημερολογισμοῦ καὶ εἶδε οἱ ἔχοντες ἀγαθὴν τὴν προαίρεσιν νὰ συνειδητοποιήσουν τί ἐστὶ νεοσημερολογισμὸς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι ἂν ὁ

διαβολοσφεύρετος καὶ ἐβραιοκίνητος Οἰκουμενισμὸς εἶναι ὄχι ἀπλῶς αἵρεσις ἢ παναίρεσις, ὅπως τινὲς τὸν χαρακτηρίζουν, ἀλλὰ πλήρης ἀσέβεια καὶ βλασφημίας καὶ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, ὁ νεοσημερολογισμὸς δὲν εἶναι κατὰ διάφορον ἀπὸ αὐτόν. Ὅταν ἡ εἰκονομαχία ἐπὶ τινα καιρὸν κατεῖχε τὴν ἐξουσίαν, ἐβρενθύοντο οἱ εἰκονομάχοι καὶ ἐγαυρίαν ὅτι... ἐξηφανίσθησαν οἱ «ἀντιδραστικοὶ καὶ ἀντιμεταρρυθμισταί», ὅπως ἔλεγεν ὁ Κοπρώνιος τῶν Ὁρθοδόξων, ἤρρεσεν ὁ μὲν ἡ ἑλκεὺς ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Θεός, διὰ νὰ κρημνισθῇ εἰς ἐρείπεια ὁ πύργος τῆς Χαλίνης των καὶ νὰ σταλῇ εἰς τὸ ἀνάθεμα τὸ γαυριάματα, καὶ οἱ νυν εἰκονομάχοι ἐξαφρονίζοντο ὅτι ἐξηφανίσθησαν οἱ «ἀντιδραστικοὶ παλαισημερολογίται», θὰ ἔλθῃ ὁ μὲν ὅρα πῶς ἡ ἐξωφρονικὴ ἀλαζονεία των καὶ τὸ γαυριάματα των νὰ γίνῃ σύντριμμα καὶ δὲν θὰ γνωρίζουν πῶς νὰ κρύψουν τὴν αἰσχύνην των. Ἡ εἰκονομαχία ἐταλαιπώρησε καὶ ἐβασάνισε καὶ ἐξημείωσε τὴν Ἐκκλησίαν ἑκατὸν ἔτη. ἡ νυν εἰκονομαχία τοῦ νεοσημερολογισμοῦ κατατρώγει καὶ βλάπτει τὴν Ἐκκλησίαν ἡδη πεντήκοντα ἔτη. Ὁ Θεός, βλέπων τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, οἷτινες δὲν ἔχομεν τὴν θερμότητα τοῦ ζήλου τῶν αἰσιδίμων ἐκείνων Πατέρων ἡμῶν, εἶδε νὰ κοινοβώσῃ τὰς ἡμέρας τῆς δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ ν' ἀποστείλῃ ἐν τάχει λίτρων τῶ Λαῷ Αὐτοῦ!

ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

## Ν Η Σ Τ Ε Ι Α

«Καὶ νῦν, λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐπιστρέψατε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ!» (Ἰωήλ 2, 12).

Ὅς ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σώσει, ἀπολέσει αὐτήν» (Ματ. 16, 25) ἦτοι, ὅστις ἐπαθμῇ νὰ σώσῃ τὸν παλαιὸν του, σαρκικόν, αἰματωλὸν ἄνθρωπον, θὰ ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν του, διότι ἡ πραγματικὴ ζωὴ συνίσταται εἰς τὴν σταύρωσιν καὶ νέκρωσιν τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰς πράξεις του καὶ τὴν ἐνδυσιν «τοῦ νέου, τοῦ ἀνακαινιζομένου εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν» (Κορ. 3, 9, 10).

Ἄνευ τῆς νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ, σαρκικοῦ ἀνθρώπου, δὲν ὑπάρχει ζοὴ ἀληθινὴ ἢ αἰωνία μακαριότης. Ὅσον πληρεστέρα καὶ ὀδυνηροτέρα εἶναι ἡ νέκρωσις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τόσοι τελειότερα θὰ εἶναι ἡ ἀνακαινίσις καὶ ἡ ἀναγέννησις του, ὅσον δε βαθυτέρα ἡ καθαρσις, τόσοι μεγαλυτέρα ἡ καθαριότης ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ. Νέκρωσον τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θὰ εὕρῃς νέαν ζωὴν. Ὡ, αἰσθάνομαι ὅτι, ὅταν διατελῶ ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ δὲν βασανίζω τὸ σῶμα μου μὲ κόπους καὶ μόχθους, ἀποθνήσκω κατὰ τὸ πνεῦμα, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι πλέον ἐντός μου, ἡ

δὲ σὰρξ μου καὶ ὁ Διάβολος μὲ καταβάλλουν.

Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ νηστεία διὰ τὸν Χριστιανὸν διὰ νὰ καθαρῇ τὴν διάνοιάν του, νὰ ἀντηρόνῃ καὶ ἀκαπτεύσῃ τὰ αἰσθηματικά του καὶ νὰ ὠθῇ τὴν θέλησιν του εἰς χρήσιμον καὶ ὠφελίμον δραστηριότητα. Τὰς τρεῖς αὐτὰς ἀνθρωπίνους ἰκανότητας τὰς σκοτίζομεν καὶ τὰς πνίγομεν ἰδιαίτερας «μὲ τὴν κραυγὴν καὶ μέθην καὶ μερίμνας βιωτικὰς» (Λουκ. 21, 34). Μὲ αὐτὰς ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν πληρὴν τῆς ζωῆς καὶ περιπίπτομεν εἰς φθοράν καὶ ματαιότητα, διαστρέφοντες καὶ μολύνοντες τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐντὸς ἡμῶν. Ἡ κραυγὴ καὶ ἡ φιληδονία μᾶς καρφώνουν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀποκοπτοῦν οὕτως εἰπεῖν, τῆς ψυχῆς τὰς πτέρυγας. Ἀναλογισθῆτε ὅμως πόσον ὑψηλὰ ἐπ' αὐτῶν αἱ ψυχὰ τῶν ἀσκητῶν καὶ τῶν ἐγκρατευτῶν! Ὑψώνοντο μέχρι τῶν Οὐρανῶν, ὅπως οἱ ἀετοὶ· αὐτοὶ οἱ ἐπίγειοι ἔζον μὲ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν των εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐκεῖ ἤρουν ἄρρητα ῥήματα καὶ ἐκεῖθεν ἐμάνθανον τὴν θεῖαν σοφίαν. Πόσον ὅμως ὁ ἄνθρωπος καταπίπτει μὲ τὴν λαμπουργίαν καὶ τὴν μέθην! Διαφθείρει τὴν φύσιν του, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ, καὶ γίνεται

δμοιος πρὸς τὰ κτήνη καὶ χειρότερος ἀκόμη. Οὐαὶ ἡμῖν, διὰ τὰς παρανόμους προσηλώσεις μας καὶ τὰς ἀνόμους οἰκηθείας μας! Μᾶς ἐμποδίζουν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον καὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐμφυτεύουν ἐντὸς μας ἐγκληματικὴν, στοργικὴν φιλαυτίαν, τὸ τέλος τῆς ὁποίας εἶναι ὀλεθρὸς αἰώνιος. Τοιοῦτοτρόπως ὁ μέθυσος δὲν λυπεῖται νὰ δαπανᾷ χρῆμα διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἀποβλάκωσιν του, ἐνῶ τοῦναντίον λυπεῖται νὰ δώσῃ ὀλίγα λεπτὰ εἰς τὸν πτωχόν· ὁ κοσμοστῆς ρίπτει δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας ρουβλίων, λυπεῖται δὲ νὰ δώσῃ λεπτὰ τινα εἰς τὸν πτωχόν, τὰ ὅποια θὰ ἠδύναντο νὰ σώσουν τὴν ψυχὴν του· ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνδύναται πολυτελῶς, ἢ ἀγαποῦν τὰ ὠραῖα ἐπιπλά καὶ τὰ κανεζικά, δαπανῶν ὑπερβολικὰ ποσὰ εἰς αὐτὰ καὶ παρέρχονται μὲ ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν τοὺς πτωχοὺς· ὅσοι ἀγαποῦν νὰ ζοῦν πλουσίως, δὲν λυποῦνται νὰ ἐξοδεύουν δεκάδας καὶ ἑκατοντάδας ρουβλίων διὰ γεύματα, ἐνῶ τοῦναντίον λυποῦνται καὶ νὰ δώσουν καὶ ὀλίγα μόνον λεπτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Εἶναι ἀναγκαῖα ἐπίσης ἡ νηστεία διὰ τὸν χριστιανόν, διότι, μὲ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀπεινευματώθη καὶ προσήγγισε πρὸς τὸ θεῖον, ἥδη δὲ σπεύδουσαν πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἡ ὁποία εἶναι «ὄχι θρῶσις καὶ πόσις» ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ (Ρωμ. 14, 17).

«Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει» (1 Κορ. 6, 13). Ἡ βρώσις καὶ ἡ πόσις — ἥτοι ἡ μέριμνα δι' αἰσθητικὰς ἡδονὰς — εἶναι φυσικὴ μόνον εἰς τὸν ἐθνικόν, ὁ ὁποῖος μὴ γνωρίζον τὰ πνευματικά, ἐπουράνια θέληγτρα, ὅλην τὴν τὴν ζωὴν τὴν συγκεντρώνει εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς κοιλίας, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καθ' ὑπερβολὴν. Αἱ αὐτὸ πολλὰκις ὁ Κύριος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ κατακρίνει τὸ ὀλέθριον πάθος. Διὰ τί, λοιπόν, νὰ σκοτίζωμεν καὶ καταστνίγωμεν τὰς ψυχὰς μας καὶ νὰ φρονεῖωμεν τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τῶν;

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἱκανοποιεῖ τὰς αἰσθήσεις του, γίνεται σαρκικὸς καὶ ἀπομακρύνει ἀπ' ἑαυτοῦ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ κατοικῇ εἰς ὅσους ζοῦν σαρκικὴν ζωὴν. «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (2 Κορ. 6, 14). Τοιαύτη κατάστασις, ἀξία δοκροῦν, δοκιμάζεται ἀπὸ πολλοὺς· ἀλλ' ἄλλοιμονον! οὔτε κἀν θέλουσιν νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι δὲν ἔχουν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐν ἑαυτοῖς — ὅπως ἀκριβῶς ὁ τυφλὸς ἐκ γενετῆς δὲν ἔχει συναλοθίσιν τῆς μεγάλῃς του ἀπολείας, τοῦ ὅτι δὲν βλέπει τὸ φῶς. Ἄνθρωποι τοιοῦτοι δὲν ἔχουν οὔτε πίστιν, οὔτε ἀγάπην εἰς τὰς καρδίας τῶν, οὔτε τῆς προσευχῆς τὸ πνεῦμα καὶ ἀποφεύγουν τὴν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας κοινωνίαν. Θεέ μου, πόσοι κίνδυνοι ὑπάρχουν δι' ἐμέ εἰς τὴν ζωὴν! Ὅταν ὑπερβολικὰ ἱκανοποιῶ τὴν σάρκα μου, γίνομαι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς μου.

Ἄν λαίμαργος καὶ ἀπλήστως τρώγῃ καὶ πίνῃ,

θὰ γίνῃς σάρξ· ἐνῶ ἂν νηστεύῃς καὶ προσεύχεσαι, θὰ γίνῃς πνεῦμα. «Μὴ μεθύνεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτεία, ἀλλὰ πληροῦσθε πνεύματος» (Ἐφ. 5, 18). Νήστευε καὶ προσεύχεαι καὶ θὰ κατορθώσῃς μεγάλα πράγματα. Ὁ λαίμαργος ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος διὰ μεγάλα πράγματα. Ἐχε πίστεως ἀπλότητα καὶ θὰ κατορθώσῃς μεγάλα· «Πάντα γὰρ δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μαρ. 9, 23). Ἐσο ἀγρυπνὸς καὶ ζηλωτὴς καὶ θὲ κάμῃς μεγάλα πράγματα.

Ἡ νηστεία εἶναι καλὸς διδάσκαλος: 1) Κάμνει κάθε ἄνθρωπον, ποὺ νηστεύει, νὰ ἐννοῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην πολλὴ ὀλίγης τροφῆς καὶ ποτοῦ καὶ γενικῶς εἰμεθα λαίμαργοι καὶ τρώγομεν πολλὴ περισσώτερον ἀπὸ ὅ,τι ἔχομεν ἀνάγκην — ἥτοι ἀπὸ ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ φύσις μας. 2) Ἡ νηστεία φανερὰ ἀποδεικνύει ἢ ἀποκαλύπτει ὅλας τὰς ἀδυναμίας τῆς ψυχῆς μας, ὅλας τὰς ἀσθενείας, τὰ ἐλαττώματα, τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰ πάθη· ἀκριβῶς, ὅπως, ὅταν τὸ ἀκάθαρτον, ἀκίνητον ὕδωρ ἀρχίξῃ νὰ καθαρῶνται, δεικνύει πόσα ἔντομα καὶ πόσῃ ἀκαθαρσίᾳ περιέχει. 3) Μᾶς φανερώνει τὴν ἀνάγκην τῆς στροφῆς πρὸς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μας καὶ τῆς ἐξήγησεως τοῦ οἴκτου του, τῆς βοηθείας, τῆς σωτηρίας. 4) Ἡ νηστεία μᾶς ἀποδεικνύει ὅλην τὴν πανουργίαν, τὴν πονηρίαν καὶ τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀσωμάτων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα, χωρὶς νὰ θέλωμεν, ὑπηρετούσαμεν καὶ τῶν ὁποίων ἡ πονηρία τώρα, ὅπου ἐφωτίσθημεν μὲ τὸ φῶς τῆς Θείας Χάριτος, γίνεται φανερά, καὶ τὰ ὁποῖα τώρα μᾶς καταδιώκουν μοχθηρῶς, διότι ἀφῆσκαμεν τὰς ὁδοὺς τῶν.

Ὅσοι ἀπαρρίπτουν τὴν νηστείαν, λησιμονοῦν ἀπὸ τί προσήλθεν ἡ πτώσις τῶν πρωτοπλάστων (ἀπὸ τὴν ἀκρασίαν) καὶ ποῖα μέσα κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ πειρασμοῦ ὑπέδειξεν εἰς ἡμᾶς ὁ Σωτὴρ, ὅταν Ἀδὰμς ὁ ἴδιος ἐπειράσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ. (Ἐνῆστευσεν ἡμέρας καὶ νύκτας τεσσαράκοντα). Δὲν γνωρίζουν ἢ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πίπτει μακρὰν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἀκρασίας, ὅπως συνέβη μὲ τοὺς κατοίκους τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρων, καὶ μὲ τοὺς Νῶε τοὺς συγχρόνους — διότι ἡ ἀκρασία εἶναι ἡ αἰτία πάσης ἁμαρτίας μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἀπαρρίπτουν τὴν νηστείαν, ἀφαιροῦν ἀπὸ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰ κατὰ τοῦ Διαβόλου, ἅτινα ἀμφότερα εἶναι ἰδιαίτερος ἰσχυρὰ ἐναντίον μας ἕνεκα τῆς ἀκρασίας μας· διὰ τοῦτο αὐτοὶ δὲν εἶναι στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, διότι ρίπτουν τὰ ὅπλα τῶν καὶ παραδίδονται ἐκουσίως ὡς αἰχμάλωτοι εἰς τὴν αἰσθητικὴν καὶ φιλαμαρτήμονα σάρκα τῶν τέλους, τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπουν τὴν σχέσιν, ἡ ὁποία ὁπάσχει μετὰ τῶν αἰτίων καὶ τῶν συνεπειῶν τῶν πράξεων.

Οἱ ἄνθρωποι λέγουν ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν, ἂν τρώγῃς κρέας κατὰ τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, διότι ἡ Νηστεία δὲν συνίσταται εἰς τὴν τροφὴν, ὅτι δὲν ἔχουν σημασίαν τὸ ἂν ἐνδύεσαι πολυτελῶς, ἐνδύματα λαμπρά, θέατρα συχνά, ἐσπερίδες, μεταμφιέσεις· ἐπὶ ἐπίσης

δέν σημαίνει, ἂν ἐφοδιάζεσαι μὲ πολυτελεῖς παροηρίδας, ζινεζικά ἐπιπλά, πολυτελῆ ὀχήματα, ἵππους θυμωειδεῖς· ὅτι δέν σημαίνει, ἂν συσσωρεύης καὶ κρύπτης χρήματα κ.λ.π. Ποῖον ὅμως εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποστρέφει τὴν καρδίαν μας ἀπὸ τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς; ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ χάνωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν; Δέν εἶναι τοῦτο ἡ λαμαργία, τὰ πολυδάπανα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἀπώλεσαν τὸν πλούσιον τοῦ Εὐαγγελίου; Δέν εἶναι τοῦτο τὰ θέατρα καὶ αἱ μεταμφιεσθεῖς; Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει σκληροκαρδίους πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας; Δέν εἶναι τοῦτο ἡ προσήλωσις μας εἰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις γενικῶς, εἰς τὴν κοιλίαν μας, τὸ ἐνδύμα, τὰ ἐπιπλά, τὰ ὀχήματα, τὸ χρῆμα κ.λ.π.; Δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ υπηρετῇ θεὸν καὶ μαμμωνᾶν, νὰ εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ φίλος τοῦ κόσμου, νὰ ἐργάζεται διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Διάβολον; Εἶναι ἀδύνατον. Διὰ ποῖον λόγον ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἔχασαν τὸν Παράδεισον, διὰ ποῖον λόγον ἔπεσαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον; Μήπως δέν ἔγινε τοῦτο ἐνεκα τῆς τροφῆς καὶ μόνον; Ὡς ἐξετάσαμεν καλῶς, ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ μὴ φροντίζωμεν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τόσον πολλὸν τὸν Τύον τοῦ Θεοῦ· ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει νὰ προσθέτωμεν τὴν μίαν ἁμαρτίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης· ποῖον εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγκάζει νὰ περιπλάττωμεν εἰς ἐναντίωσιν πρὸς τὸν Θεόν, εἰς ζωὴν ματαιότητος. Μήπως δέν εἶναι ἡ προσήλωσις εἰς τὰ γήινα καὶ ἰδιαίτερος εἰς γήινας ἀπολαύσεις; Τί κάμνει τὴν καρδίαν μας παχειάν; Τί μᾶς κάμνει νὰ εἰμεθα σὰρξ καὶ ὄχι πνεῦμα, καὶ διαφθείρει τὴν ἡθικὴν μας φύσιν; Δέν εἶναι ἡ προσήλωσις εἰς τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτόν καὶ ἄλλα γήινα ἀγαθὰ; Πῶς εἶναι δυνατόν ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἔχει σημασίαν, ἂν τρώγῃ καὶ νερὶς κρέας κατὰ τὸν χρόνον τῆς νηστείας; Τὸ νὰ λέγῃ τις αὐτό, ἀποτελεῖ υπερηφάνειαν, ἀπειθειαν σοφιστικὴν, ἑλλειψιν ὑποταγῆς εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀποξένωσιν ἀπὸ Αὐτόν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀγαπητός εἰς τὸν Κύριον, ὁ κόσμος ὅλος ὑπακούει εἰς αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Τύς τοῦ Θεοῦ κατήλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν αἰώνιαν τιμωρίαν καὶ νὰ τὸν συμφιλώσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ καρποὶ καὶ ἡ σὰρξ τῶν διαφόρων ζώων εἰς αὐτὸν ἐδόθησαν ὡς τροφή καὶ διάφορα ποτὰ παρεχωρήθησαν πρὸς εὐαρέσκειαν τῆς γεύσεώς του, ὅχι ὅμως πρὸς διέγερσιν τῶν παθῶν του, οὔτε πρὸς ἰδικὴν του ἀποκλειστικὴν ἀπόλαυσιν, διότι ὁ χριστιανὸς ἔχει μεγάλας, πνευματικὰς, θείας ἀπολαύσεις. Αἱ σαρκικαὶ ἡδοναὶ πρέπει πάντοτε νὰ ὑποτάσσονται εἰς τὰς ἀνωτέρας· πρέπει νὰ περιορίζονται ἢ τελείως νὰ ἐκμηδενίζονται, ὅταν ἐμποδίζουν τὰς πνευματικὰς ἡδονάς. Τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία προσαρηνῶς ἀπαγορεύει εἰς τὸν χριστιανὸν τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτόν, διὰ νὰ τοῦ προσενηθῇ λύπην, ἢ νὰ περιορίσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ὅπως λέγουσιν οἱ

ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κάμνει τοῦτο, διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀληθινὰς, διαρκεῖς καὶ αἰώνιους ἀπολαύσεις· διὰ τοῦτο τὸ κρέας ἢ ἡ σὰρξ καὶ ἡ τροφή, ὁ οἶνος καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ, ἀπαγορεύονται (κατὰ τὴν νηστείαν), ἰδιαίτερος, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ ἀγαπητός εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ νὰ προσκολλᾶται ἡ καρδία του εἰς τὸν Θεόν μόνον, ὅχι δὲ εἰς ἄλλο τι παροδικόν, ἀνάξιον αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος, διαφθαρεὶς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, εὐκόλως προσκολλᾶται εἰς γήινας ἀπολαύσεις, λησμονῶν ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις του, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ του, εἶναι ὁ αἰώνιος Θεὸς καὶ ὄχι τῆς σαρκὸς ὁ εὐχάριστος ἐρεθισμός.

Μὴ ἔχῃς προτίμησιν κομμίαν, ὅχι μόνον διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτόν, διὰ τὸ ἐνδύμα, διὰ μεγάλην καὶ πλουσίως κεκοσμημένην κατοικίαν, δι' ἐπιπλά πολυτελῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, ἀλλ' οὔτε καὶ διὰ τὴν ὑγείαν σου, μὴ ἔχῃς προτίμησιν ἰδιαίτερον καὶ δι' αὐτὴν σου τὴν ζωὴν, δός ὅλην τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου λέγων «Δι' ἐμέ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλ. 1, 21). «Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν» (Ἰωαν. 12, 25). Προσήλωσις εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, εἰς τὴν ὑγείαν μόνον, ὁδηγεῖ εἰς πολλὰς παρεκκλίσεις ἀπὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς σαρκὸς, εἰς τὴν κατὰ τὴν τῶν νηστειῶν, εἰς τὴν ἀποφυγὴν τῆς εὐσυνειδήτου ἐκκληρώσεως τῶν καθηρόντων τῶν συνδεομένων μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν μας, εἰς τὴν ἀθυμίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, τὴν ἀντιπομονσίαν καὶ τὸ εὐερέθιστον. Ποτέ μὴ κοιμάσαι, πρὶν εἰπῇς τὰς ἐσπερινὰς σου προσευχάς, διὰ νὰ μὴ παρνηθῇ ἡ ἡ καρδία σου ἀπὸ τὸν ἀκαρπον ὕπνον, καὶ μήπως ὁ ἐχθρὸς τὴν ἐμποδίσῃ μετὰ ἀνασθησίαν, λιθίνην κατὰ τὴν προσευχὴν. «Νήψατε, γρηγορήσατε» (1 Πετ. 5, 8).

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν». (Ματ. 26, 41). Γρηγορεῖτε ὅτι οὐκ οἰδάτε τὴν ἡμέραν ἢ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ Τύς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ματ. 24, 13). Γρηγορεῖτε οὖν· οὐκ οἰδάτε γὰρ πότε ὁ Κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὅψῃ ἡ μεσονυκτίου ἢ ἀλεκτροφωνίας ἢ πρωτὶ μὴ ἔλθων ἐξείφνης εὖρη ὑμᾶς καθεύδοντας, ὁ δὲ ὑμῖν λέγω γρηγορεῖτε» (Ματ. 13 35, 37).

Ἡ ρίζα κάθε κακοῦ εἶναι καρδία φιλαυτοῦς ἢ φειδῶ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν ἢ τὴν υπερβολικὴν καὶ παρὰ νόμον ἀγάπην διὰ τὸν ἑαυτόν μας ὅλα τὰ πάθη προέρχονται: Ψυχρότης, ἀνασθησία, σκληροκαρδία πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον μας, ἀνυπομονησία, μοχθηρία, μίσος, φθόνος, φιλαργυρία, ὑπερηφάνεια, ἀπιστία, ἀπληστία διὰ τὸ ποτόν καὶ τὴν τροφὴν ἢ λαμαργία, φιλοχρηματία, ματαιότης, ραθυμία, ὑποκρισία. Μὴ λησιτεῖσαι εἰς τίποτε τὸν ἑαυτόν σου — σταύρωσον τὸν ἑαυτόν σου — τὸν παλαιόν σου ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κυρίως ἐμφωλεῖται εἰς τὴν σὰρκα, — καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ πλήξῃς τὰ πάθη σου εἰς τὴν ρίζαν των. Φέρε ὑπο-



μνηστικῶς ὅτι εἶναι δυσάρεστον εἰς τὴν σάρκα σου νὰ μὴν τὴν φείδῃσαι, πῆγαινε κατ' αὐτῆς καὶ θὰ γίνῃς ἀληθινὸς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ. Ὅλη ἡ σοφία τοῦ Χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀντιστρατεύεται τὴν σάρκα του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του. «Οἶδα γάρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ' ἐστὶν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν». (Ρωμ. 7, 18).

Ὁ ἀσώματος ἐχθρὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς πολυφαγείας καὶ πολυποσίας—τοῦτα δὲ αἰσθάνεται κάθε προσεχτικῶς παρατηρητῆς. Διὰ τοῦτο, μὲ τὴν αὐξήσιν τῆς ἐπιθυμίας πρὸς τὸ ποτόν, αὐξάνει τόσον πολὺ ἡ μέθη, (διότι ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ αὐξάνει ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου) — διὰ τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τοὺς μεθύσους δύναμιν, ἡ ὁποία ἀκουσίως τοὺς σύρει εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πάθους των ἢ τὴν ἐσωτερικὴν των δόξαν διὰ τὸν οἶνον. Ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκειτο εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀτυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκβληθῇ ἔξω ὁ δαίμων τῆς μέθης; Διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας. Ὁ ἐχθρὸς εἰσέρχεται εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, διότι παραδίδονται εἰς σαρκικὸν τρόπον ζωῆς, εἰς τὴν λαιμαργίαν, καὶ διότι δὲν προσεύχονται. Εἶναι λοιπόν, φυσικὸν νὰ ἀπειμαγρῖνεται ἀπὸ αὐτοὺς μὲ μέσα ἀντιθετά — τ.ἐ. μὲ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστείαν.

Ὡ, πόσον φοβερόν εἶναι νὰ μεταχειρίζεσθαι τὴν τροφὴν καὶ τὸ ποτόν πρὸς ἀπόλαυσιν, νὰ τρώωμεν καὶ νὰ πίνωμεν καθ' ὑπερβολήν. Καὶ πῶς κἀμὶν τὸν ἀνθρώπον νὰ χάνῃ τὴν πίστιν του καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Καρδίᾳ ὑπερκακοποιημένη ἀποστρέφεται τὸν Κύριον καὶ γίνεται σκληρόν καὶ ἀναίσθητος, ὅπως ὁ λίθος. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Σωτὴρ ἐπιμελῶς μᾶς προειδοποιεῖ κατὰ τῆς κραυγῆς καὶ τῆς μέθης, μὴ «αἰφνίδιος ἐφ' ἡμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λουκ. 12, 34), ἕνεκα τῆς ὁργῆς τοῦ Κυρίου ἐφ' ἡμᾶς, διότι ἀπροσέκτως καὶ ἀκηροῦς δαπανῶμεν τὸν χρόνον τρώγοντας καὶ πίνοντας.

Διὰ νὰ εὐαρεστήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν τελείως, ὁφείλομεν χάριν Αὐτοῦ νὰ εἶμεθα τελείως ἀδιάφοροι ἀπέναντι τῆς σαρκὸς μας· π.χ. ὅταν κατὰ τὴν προσευχὴν, κατὰ τὴν ραθυμίαν μας καὶ τὴν ἰσχυρὰν τάσιν μας πρὸς ὕπνον, βιάζωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας νὰ μὴ ὑποχωρήσωμεν εἰς αὐτά, τότε εἶμεθα ἀδιάφοροι εἰς τὴν σάρκα μας. Οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἀσκηταὶ εἶχον αὐτὸ τὸ αἶσθημα τῆς τελείας ἀδιαφορίας πρὸς τὴν σάρκα των.

Ὅταν αἰσθάνεσθε ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰρήνη ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἕνεκα τάσεως ὑπερβολικῆς πρὸς τὰ γῆνα καὶ κοσμικά, καὶ ὅτι, ἐκτὸς τούτου, ἡ καρδίᾳ ἀποπνέει ἐρεθιστικότητά καὶ μοχθηρίαν, ἀμέσως λάβετε τὰ μέτρα σας, καὶ μὴ ἀργήετε τὴν καρδίαν σας νὰ πληρωθῇ μὲ διαβαλὸν πῦρ. Προσεύχεσθε μὲ θέρημν, καὶ ἐνισχύετε μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν τὴν ἐμπαιθὴ καὶ ἀνυπόμονον καρδίαν σας. Νὰ εἰσθε σπευσμένον σταθερῶς ὅτι τὸ κακὸν ὑπεκαίεται εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· ἐκεῖνος πολιορκεῖ τὴν καρδίαν

χρησιμοποιῶν ὡς μέσον καρδίαν κακοποιημένην. Αὐτὰ ἐκ παύσεως.

Μὴ πιστεύῃς τὴν σάρκα σου, ὅταν σὲ ἀπειλῇ μὲ ἀδυναμίαν κατὰ τὴν προσευχὴν ψεύδεται. Μόλις ἀρχίζεις νὰ προσεύχῃσαι, θὰ εὔχῃς ὅτι ἡ σὰρξ θὰ γίνῃ πιστὸς ὑπὲρ σοῦ. Ἡ προσευχὴ σου θὰ τὴν ζωογονήσῃ. Πάντοτε ἐνθυμοῦ ὅτι ἡ σὰρξ ψεύδεται.

Ἀρχισε νὰ ἐκπληρώνης τὰς ἐντολάς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ μικρά καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ ἐκπληρώσῃς καὶ ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ μικρά πάντοτε ὁδηγοῦν εἰς τὰ μεγάλα. Ἀρχισε μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τῆς νηστείας κατὰ Τετράδας καὶ Παρασκευάς, ἡ τῆς δεκάτης ἐντολῆς, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὰς κακὰς σκέψεις καὶ ἐπιθυμίας, καὶ θὰ μάθῃς ἐπὶ τέλους νὰ ἐκπληρώνης ὅλας τὰς ἐντολάς. «Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστὶ» (Λουκ. 16, 10).

Ὅταν κανεὶς τρέφεται πλουσίως, γίνεται σαρκικός, διότι καταντᾷ νὰ ἔχῃ σάρκα ἄψυχον καὶ καθόλου πνεῦμα· ἐνῶ μὲ τὴν νηστείαν ἐλκεῖται ὁ ἀνθρώπος τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ γίνεται πνευματικὸς. Ὅταν ὁ δαίμαξ δὲν βραγῇ μὲ ὕδωρ, εἶναι ἐλαφρὸς, καὶ μικρὰ ποσότης αὐτοῦ πετᾷ εἰς τὸν ἄερα· ἂν ὁμοῦς βραγῇ, γίνεται βαρὺς καὶ πίπτει εἰς τὸ ἔδαφος. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὴν ψυχὴν. Πόσον, λοιπόν, σπουδαῖον εἶναι νὰ διατηρῇ πάντες κούφην τὴν ψυχὴν μὲ τὴν νηστείαν!

Ἡ οὐσία τοῦ κόσμου εἶναι μηδὲν παντοῦ καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα τὸ ζωοποιῶν Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑψηλότερον παντὸς ἄλλου πράγματος. Ὅταν προσεύχεσαι, ἔχε κατὰ νοῦν ὅτι ἡ ὕλη δὲν ὑπάρχει τρόπον τινά καὶ ὅλα τὰ δημιουργήματα εἶναι, ὡς νὰ μὴ ὑπάρχουν· ἀλλ' ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ὑπάρχει καὶ εἶναι πανταχοῦ παρών, μὴ ἔχων ὅρια καὶ τόπον ὁρισμένον, καὶ πληρὸν, περιλαμβάνων, δημιουργῶν καὶ συντηρῶν τὰ πάντα. Ἄν εἴσαι ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν προσήλωσιν εἰς ὕλικά πράγματα, καὶ παρὰβῇ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστείαν, τότε καὶ ἐντὸς σου τὸ πνεῦμα θὰ καταπλῇ τρόπον τινά τὴν σάρκα καὶ θὰ γίνῃς πνευματικὸς καὶ θὰ θεωρῇς τοῦ Θεοῦ τὸ Πνεῦμα πανταχοῦ εἰς τὴν φύσιν ἐνῶ, τοιwanτίον, ὅσοι εἶναι προσκεκολλημένα εἰς τὰ γῆνα, ἰδιαίτερος δὲ εἰς τὴν τροφὴν, τὸ ποτόν καὶ τὸ χρῆμα, γίνονται «ψυχικοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες» (Γαλ. 1, 19). Εἰς ὅλα βλέπουν μόνον τὴν σάρκα, ὅχι δὲ τὸ πνεῦμα καὶ ἀκόμη ἀπορρίπτουν τὴν πνευματικὴν πλευρὰν τῶν ὄντων.

Μετάνοια σημαίνει συναίσθησις τοῦ ψεύδους τῆς ἀλλοφροσύνης τῆς ἐνοχῆς δαὶ τὰς ἁμαρτίας μας σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς προδοτικῆς διὰ τῶν ἁμαρτιῶν μας τοῦ Δημιουργοῦ μας, τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Πατρὸς καὶ Ἑδωργέτου μας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπείρως ἁγίος καὶ ἀπείρως μισεῖ τὴν ἁμαρτίαν· σημαίνει ἐπιθυμίαν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μας, πρὸς διόρθωσιν καὶ ἐξίλασιν τῶν ἁμαρτιῶν μας.

Μὴ σπεύδῃς νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς, ἀλλὰ μᾶλλον σπεύδε νὰ ἐκτελῇς τὴν ὑπακοήν σου τοῦ Θεοῦ καὶ

ὅταν ἐκτελῇς αὐτὴν μὴ σκέπτεσαι περὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ. Ἐνθυμῶν πάντοτε ἐνώπιον τίνος ἵστασαι, μετὰ τίνος συνομιλεῖς, διὰ τίνα ψάλλεις αἶνον; ἔσο ἐξ ὁλοκλήρου ἐν τῷ Θεῷ, εἰς Αὐτὸν καὶ μόνον ὡς ἀνέκτης προσεύχου μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν σου, ψάλλε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν σου ὑπερέχει τὸν πλησίον σου ὡς θὰ ὑπερέχεις τὸν ἑαυτὸν σου, μετὰ χαρὰν, ἐγκαρδιότη-  
τα, ὅχι δὲ μετὰ μισὴν καρδίαν καὶ ψυχὴν. Κύριε βοήθησον ἡμῖν! διότι ἄνευ Σοῦ δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ κάμωμεν.

Διὰ τί ὁ Κύριος προσθέτει ἔτη καὶ ἡμέρας εἰς τὴν ὑπαρξίν μας; Διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν βαθμηδὸν νὰ ἐκβάλλωμεν καθε κοινὸν ἐκ τῆς ψυχῆς μας, ἕκαστος ἀπὸ τὴν ἰδικήν του καὶ νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν μακαρίαν ἀπλότητά διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ γίνωμεν λ.χ. ἀκακοὶ ὅπως τὰ πρόβατα καὶ ἀπλοὶ ὡς τὰ παιδιὰ διὰ νὰ μάθωμεν νὰ μὴ ἔχωμεν οὐτε τὴν παραμικρὰν προσήλωσιν εἰς τὰ γήινα, ἀλλ' ὡς ἀγαπῶντα καὶ μετὰ παιδία, νὰ προσκολλώμεθα μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν μας εἰς μόνον τὸν Θεόν, νὰ ἀγαπῶμεν Αὐτὸν μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν μας, ὅλην τὴν δυνάμιν μας, ὅλας μας τὰς σκέψεις, καὶ τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας. Ὡς σπεύσωμεν, λοιπόν, νὰ προσευχηθώμεν εἰς τὸν Κύριον, μετὰ θερμὴν καὶ μετὰ δάκρυα, διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἀπλότητα καρδίας, καὶ ὡς προσπαθώμεν μετὰ κάθε τρόπον νὰ ἐκβάλλωμεν ἀπὸ τὰς ψυχὰς μας κάθε κοινόν, λ.χ. καχυποψίαν, κακεντρέχειαν, μοχθηρίαν, ὑπερηφάνειαν ἀλαζονείαν, καυχῆσιολογίαν, περιφρόνησιν, ἀνυποταγησίαν, ἀποστάσεων, ἀπειθείαν, τὸ εὐερέθιστον καὶ τὸ θυμῶδες, φόβον καὶ μικροψυχίαν, φθόνον, φιλαργυρίαν, λαίμαργίαν, πορνείαν γινωμένην κατὰ διάνοιαν, ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ πράξει φιλοχρηματίαν καὶ γενικῶς τὸ πάθος τῆς ἀσπακτικότητος ῥαθυμίαν, παραιοσύνην, καὶ ὅλην τὴν σκοτεινὴν ὁρμήν τῶν ἁμαρτιῶν. Κύριε, ἄνευ Σοῦ δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ κάμωμεν! Εὐλόγησόν μας Σὺ εἰς τὰ ἔργα μας καὶ δός μας νύσῃν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν παιδῶν μας. Γένοιτο!

Ὅταν πεινᾷς, μὴ ρίπτεσαι εἰς τὴν τροφήν, διότι θὰ παραφροσώσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὸ σῶμα σου. Τρῶ γε βροδέας, ὅχι ἀπλήστες, ἐνθυμούμενος τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, Αὐτὸν τὸν Θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς τρέφει, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀφθαρτὴν τροφήν του, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα του, καὶ ὅτι ἕνεκα τῆς ἀγάπης του ἔδωκε τὸ ἑαυτοῦν του εἰς ἡμᾶς εἰς βρώσιν καὶ πόσιν.

Ὅφείλεις αὐστηρότατα νὰ προσέχῃς εἰς τὴν καθημερινὴν ἐνέργειαν τοῦ τρῶγειν καὶ τοῦ πίνειν, διότι ἀπὸ τὴν τροφήν καὶ τὸ ποτόν, ἀπὸ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα αὐτῶν κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἡ πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ οἰκογενειακὴ σου πολιτεία. «Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μὴ ποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραυγαῇ καὶ μέθῃ καὶ μερμύραις βιωτικαῖς, καὶ ἀφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη» (Λουκ. 21, 34). Οὐαὶ εἰς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι τώρα εἰμεθα κορεσμένοι καὶ ἀμελῶς ἔχομεν πρὸς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ!

Κύριε, ὅπως εἶναι φυσικὸν εἰς τὸ Πρωτότυπον

νὰ προσκολλᾶται καὶ ἀφομοιώνεται πρὸς τὰς εἰκόνας του καὶ νὰ μένῃ καὶ νὰ ζῇ εἰς αὐτάς, τοιοῦτοτρόπως ἔπρεπε νὰ εἶναι φυσικόν, ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐδημιουργήθησαν κατ' εἰκόνα Σου, νὰ τείνουν μετὰ ὅλην τὴν γάτην των, μετὰ ὅλην των τὴν ζέσιν πρὸς τὸ Πρωτότυπὸν των καὶ νὰ προσηλώνονται εἰς Αὐτό. Ἀλλ' ἡ ἀπληστία καὶ αἰσθητικὴ μας σάρξ, παρθεὶα καὶ ἀδρανεία, μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ Σοῦ. Νηστεία καὶ ἐγκράτεια εἶναι ἀπαραίτητα δι' ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον διψῶμεν αἰσθητικὰς ἱκανοποιήσεις. Ἐνδυνάμωσόν μας ἐν τῇ ἐγκρατείᾳ.

## Παροιμιαῦ Νέα

DETROIT, MICH.— Ἡ παλαιά μας Κοινότης τοῦ Ἁγίου Σατυρίδωτος, ἀκολουθοῦσα τὸ παλαιὸν ἐσχατολόγιον, ἐσχάτως ὑπῆρχε ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δι-  
καιοδοσίαν τοῦ ἐξάρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐν Ἀμερικῇ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ἀστωρίας κ. Πέτρου.

Τὴν Κυριακὴν 13 Ἰανουαρίου, ὁ Θεοφιλέστατος προσκληθεὶς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν μας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Ἱερομονάχου Νεκταρίου Σαωκράτους καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἐμμανουὴλ Κολομβου. Τὸν χορὸν τῶν ἱεροψαλτῶν διηύθυνε ὁ διευθυντὴς τῆς Ἑλληνικῆς Ραδιοφωνικῆς Ἐκπομπῆς κ. Χαράλαμπος Βραχνός. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀσχερα-  
τικῆς Λειτουργίας, ἐμίλησε καταλλήλως ὁ θεολόγος πατὴρ Νεκτάριος καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. Πέτρος, ὥρμησε τὰ μέλη τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος, τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἑξῆς: Γεώργιος Ἡλιάκης, Χρ. Μαχαίρας, JAMES GOUNTIS, Ἡλίας Π. Γκουντῆς, Παναγ. Γκουντῆς, Παν. Λάζαρος, Σαράντος Καροῦτσος, WILLIAM DALLAS, WILLIAM ALEXANDER, Ἀλέξανδρος Ἀλεξάντερ, Νικ. Κιροῦτσος καὶ Παῦλος Σταματάκης.

ΠΑΡΟΙΚΟΣ

## Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δεῖν ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαρτίδην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

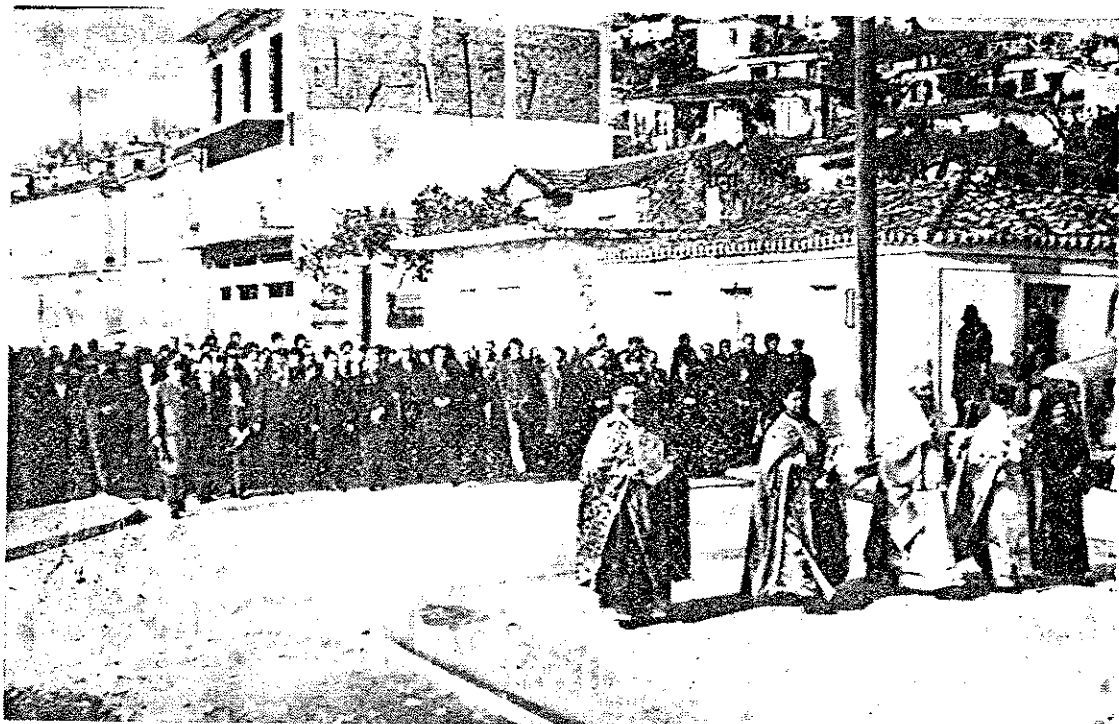
# Ταινίαι Βλάσφημοι

Πρό καιρού ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον ἡ εἰδήσις ὅτι εἰς τὰς Σκανδιναβικὰς χώρας προβλήθησαν ταινίαι βλάσφημοι καὶ ἀνέθικτοι προσβάλλουσαι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅστις «ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν αὐτῷ». Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὴν λεγομένην προσδεϊμένην κοινωνίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ἣ τις τέρπεται ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνέθικτων ταινιῶν, προσβαλλούσας αὐτὸν μόνον τὸν Θεάνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἡθικὰς ἀρχάς, εὗρον εὐμενῇ ἀπήχησιν, καὶ οὕτω προσβλήθησαν εἰς τινὰς πόλεις τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης.

Τὰς καταπύστους ταύτας, ταινίας, ἠθέλησαν τινὲς πιθικίζοντες ἐν Ἑλλάδι, νὰ τὰς εἰσαγάγουν ἐν αὐτῇ. Εἰς τὰς προσπάθειάς των αὐτάς, εὗρον ἀντιμετώπους διάφορα χριστιανικά σωματεία καὶ ἐνίους ἱεράρχας, οἵτινες διὰ τῶν ἐνεργειῶν των ἀπέτρεψαν τὴν ἐν Ἑλλάδι βεβήλωσιν τοῦ Κυρίου.

Εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ εἰπωμεν στεντορία τῇ φωνῇ καὶ νὰ ἀποκαλύψωμεν τοῖς πάνσι, ὅτι αἱ ταινίαι αὐταὶ εἰναι ἔργα τῶν ἀντιχρίστων Ἑβραίων, οἵτινες διὰ παντοίων μέσων ἐπιδιώκουν τὴν διάβρωσιν τῶν

ἔθνων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἀναλάβουν αὐτοὶ τὴν διακυβέρνησιν τῶν πάντων, συμφώνως μὲ τὸν προαιώνιον πόθον των. Καὶ ὡς λέγουσι ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως εἰς τὸ παλιόροτον βιβλίον «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ» «οἱ Χριστιανικοὶ λαοὶ ἀπεκτηνώθησαν διὰ τῶν ἰσχυρῶν ποτῶν, ἡ νεολαία των ἀπεβλακώθη διὰ τῶν κλασικῶν σπουδῶν καὶ διὰ τῆς προώρου ἀκολασίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔχουσιν ᾠθήσει οἱ πράκτορές μας - ἀικοδιδάσκαλοι, ὑπηρέται, γυναῖκες παιδαγωγοὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων, - οἱ ὑπάλληλοί μας ἀλλαχοῦ, αἱ γυναῖκες μας εἰς τοὺς τόπους διασκεδάσεως τῶν Χριστιανῶν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τελευταίων τούτων δέαν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς ὀνομαζομένας «γυναῖκας τοῦ κόσμου», μμιούμενας ἐκουσίως τὰς ἀκολασίας των καὶ τὰς ἡδοναθείας των» (κεφ. Α'). Γράφοντες δὲ ἀλλαχοῦ πρὸς τῆς Πίστειος τῶν Χριστιανῶν τονίζουσιν ὅτι: «Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταστρέψωμεν τὴν Πίστιν, νὰ ἀποσπάσωμε ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν Χριστιανῶν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς Θεότητος καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ νὰ ὑπεκαταστήσωμεν ἐς ταῦτα τοὺς ὀλιγοὺς ὑπολογι-



Στιγμιότυπον ἀπὸ τὸν ἑορτασμόν τῶν Θεοφανείων—Στυλίδος.



ομοίους και τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας. Ὡς δὲ μὴ τὰ πνεύματα τῶν Χριστιανῶν ἔχωσι τὸν καιρὸν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐξετάσωσι τὰ περὶ ἑαυτοῦς, πρέπει νὰ τὰ περισπῶμεν διὰ τῶν βιομηχανιῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἀναφωνοῦν μετὰ στόμφου, ὅτι «οἱ Χριστιανοὶ εἶναι Ποιμνιον προβάτων καὶ ἡμεῖς εἴμεθα δι' αὐτοὺς λύκοι. Ἐξεύρετε δὲ τί συμβαίνει εἰς τὰ πρόβατα ὅταν οἱ λύκοι εἰσδύσωσιν εἰς τὴν μάνδραν των». (κεφ. ΙΑ')

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιος, πιστὸς εἰς τὸν ὅρον ὃν ἔδωκεν πρὸ τοῦ Ἁγίου Θυσιαστηρίου καὶ θέλων νὰ προσφυλῇ τὸ Θεόδεν Ἐμπιστευθὲν αὐτῷ Ποιμνιον ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν λύκων Ἑβραίων ἐξέπελσε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 9 Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον, ἐνθα διαμαρτύρεται διὰ τὰς κατὰ τοῦ Θεοανθρώπου βλαστημίας καὶ ὑποδεικνύει τοὺς ἐνόχους, καλῶν τὸ Ποιμνιον αὐτοῦ εἰς Πνευματικὸν συναγεμῶν. Τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ἁγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος δημοσιεύομεν κατωτέρω αὐτοῦσιον.

#### ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

#### ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἔδρα: Ι. Μ. ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ  
Μ. ΠΕΤΚΟ - ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 0296.27212

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 6ῃ Δ' ὁρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

ΠΡΩΤ. 9

ΑΡ.

ΔΙΕΚΠ. 2

#### Π ρ ό ς

τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς καὶ Θεοσώστου Μητροπόλεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις, εἰρήνη καὶ ἔλεος εἰη Ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς πάντες γνωρίζετε, ἐπαρουσιάσθησαν ἀρκεταὶ δυσκολίαι ἐκ διαφορῶν ἀτόμων, ἰδίως δὲ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἱερατείου τὸ ὁποῖον δὲν ἠνείχετο τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἥτις εἶναι θρησκεία ἀγάτης, ταπεινώσεως ὑπακοῆς καὶ ἄλλων ὠφελίμων χαρισμάτων.

Διὰ μέσους δὲ τῶν αἰώνων οἱ ἀρνηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πλείστα ὅσα ἐμνησανεύθησαν πρὸς διάλυσιν τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπροξένησαν τοὺς ἀπαισίας μνήμης ἐκείνους διωγμοὺς τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων, ἐδημιούργησαν ποικίλας αἱρέσεις καὶ ἐκλυδώνησαν ἐπὶ τὸ χεῖρον τὴν νοστήν Ὀλκίδα. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, ἡ Ἐκκλησία ἐξῆλθε νικήτρια, πάντες δ' ἐκεῖνοι οἵτινες τὴν ἐπολέμησαν κατὰ κακῶς ἀπέθανον καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν μετ' ἡχοῦ ἀπώλλετο εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Διαπιστώσαντες οἱ διώκται τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι οὐδὲν δύνανται νὰ ἐπαύχων διὰ τῶν ποιούτων ἐνεργειῶν των, ἐφεῦρον ἕτερον Δούρειον Ἴππον, ἵνα διαλύσωσιν τὴν Ἀγιωτάτην μας Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἀπομακρύνουν τὴν νεολαίαν μας ἀπ' Αὐτήν, ἥτις νεο-



Τὰ Θεοφάνεια εἰς τὴν Στυλῖδα.

λαία θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπαύριον, τὴν σπατάλην τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν μέσων τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ Ἑβραῖοι διὰ νὰ ἀποτρέψουν τὴν Χριστιανικὴν νεολαίαν ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον εἶναι καὶ ὁ κινηματογράφος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου τὴν ἔχουν διαφθείρει καὶ ἀποκτηνῶσι. Καὶ ὡς λέγουσιν οὗτοι εἰς τὰ περίφημα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών», «εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας καλοῦσιν προωδευμένας ἐδημιουργήσαμεν φιλολογίαν ρυπαράν, ἀποτροπαικτικὴν».

Οὕτως ἐφθάσαν εἰς σημεῖον ὥστε αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι νὰ ἔχουν ἀνηθίζουσ σκηνὰς καὶ τὸ χεῖριστον ἀπ' ὅλα ἐγύρισαν ταινίας, αἵτινες βεβηλοῦσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου, ὅστις ἐκκλινεν Οὐρανὸς καὶ κατέβη, ἵνα τὸ ἀπολωλὸς, κερδίσῃ. Αἱ ταινίαι αὗται ὡς «Ὁ Ἰησοῦς σούπερ στάρ», «Κρανίου τόπος», «Ἰησοῦς Χριστός», «Τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον» καὶ «ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ», ἀποτελοῦν ἔργα κατὰπτυστα, ὡς προσβάλλοντα τὸ Ἅγιον πρόσωπον τοῦ Κυρίου μας.

Ἀλλὰ μετὰ θαυμάτης θλίψεως ἀλληγοραφώμενην ὅτι τὴν Κυριακὴν 9ην Δεκεμβρίου 1973 (Ν.Η.) εἰς Ἀθηναϊκὸν κινηματογράφον προεβλήθη ἡ αἰσχρὰ ταινία «Ἰησοῦς σούπερ στάρ».

Διὰ τὴν ἀσεβεστάτην ταύτην πράξιν διαμαρτυροῦμεθα ἐντόνως πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, σιγῇ καὶ φωνῇ τὴν καταλυτικὴν δράσιν τῶν Ἑβραίων, οἵτινες θεωροῦν ἀναγκαῖον νὰ καταστρέψουν τὴν πίστιν, νὰ ἀπολαύουν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν Χριστιανῶν αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς Θεότητος καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ νὰ ὑποκαταστήσουν ταῦτα μὲ ἀρχὰς τῆς ἀρεσκείας των.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Κολεῖσθε πάντες εἰς πνευματικὸν συναγεμῶν. Γίνετε κήρυκες, τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διαφωτίσατε τοὺς ἀδελφούς μας, οἵτινες ἐν ἀγνοίᾳ ὄντες δὲν δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι κινδυνεύουσιν ὡς ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησία. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι θρησκεία τῆς ἀγωνιστικότητος καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ μίαν πεντηκονταετίαν διὰ τὰς καινοτομίας τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ τώρα διὰ τὰς κατὰ τοῦ Θεανθρώπου βλασφημίας.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς  
Μετ' εὐχῶν καὶ Εὐλογιῶν  
Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης  
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ  
Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος  
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

Θεομὰ συγχαρητήρια ἀνέγκουσιν τῷ λεβασμωτά-

τῷ Ἁγίῳ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος διότι ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ποιήμην. Πάντες δὲ ἂς ἀναλογισθῶμεν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχομεν καὶ ἂς εἴμεθα εἰσιμοὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήν ὑπερασπίζοντες τὴν γλυκυτάτην Ἑλλάδα μας καὶ τὴν ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξον Πίστιν.

## Παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν

Κατήντησεν εἰς τὰς ἡμέρας μας νὰ θεωροῦνται πολιτισμένοι χώροι αἱ εὐποροὶ αὗται ποὺ ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν πεχνολογίαν καὶ τεχνικὴν, ποικίλας καὶ πλουσίας τὰς ἀνέσεις ὅπως π.χ. αἱ ΗΠΑ. Δὲν λησμονοῦμεν ἡμεῖς καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀποφασιστικὴν συμβολὴν τῶν ΗΠΑ εἰς τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τὸν τρομερὸν κομμουνιστικὸν κίνδυνον καὶ τὴν περίσσειαν μας ἀπὸ τὸν ἐκ πείνης θάνατον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτον καταλήστευσιν καὶ ἐρήμωσιν τῆς πατρίδος μας ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ Ἰταλοὺς. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμεν τὸ γεγονός ὅτι πλεῖστοι Ἀμερικανοὶ εἶναι σήμερον παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀνεγράφη ὅτι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ εἶναι ἀλκοολικόν, ὅτι πλεῖστοι στρατιῶται εἶναι δούλοι τῶν ναρκωτικῶν. Ὅτι εἰς πολλὰς μεγάλας πόλεις ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἔχει ἐκβαρβαρισθῇ καὶ ὅτι τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα φαίνεται πῶς ἔχουν κερδίσει τὴν μάχην τῆς ἐπικρατήσεως. «Ἡ πρώτη συμβουλὴ ἔγραφε ἕνας δημοσιογράφος, ποὺ σοῦ δίνουν στὴ Νέα Ὑόρκη, ἂν ἐπιμένῃς νὰ κυκλοφερῇς μόλις βραδυάσῃ, εἶναι νὰ βαδίξῃς στὴ μέση τοῦ δρόμου, διότι εἰς τὰ πεζοδρόμια ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ ἀρπάξουν καὶ σὲ ληστέψουν οἱ καραδοκούντες ἀλήται».

Πότε τάχα θὰ ἀντιληφθοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ γενικώτερα ὁ Δυτικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τῆς χλιδῆς καὶ τῆς εὐμορείας ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ εἶναι ἀπαραίτητοι αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι διὰ τὸν ἐξανθρωπισμὸν ἀνθρώπων καὶ κοινωνιῶν διὰ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου;

## ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

# Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ

Διήλθομεν, χάριτι θεία, τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω καὶ τῆς τυρινῆς ἑβδομάδος καί, εἰσῆλθομεν ἤδη εἰς τὸ εὐγενές καὶ σοβαρὸν τῆς νηστείας στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον μέλλομεν νὰ ἐσαγνίσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ παραστήσωμεν αὐτὴν καθαρὰν καὶ ἁμωμον ἐνώπιον τοῦ Πλάστου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ μάθημα τῆς λειτουργικῆς τοιοῦτον προτίθεται σκοπὸν, πῶς δηλονότι νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ ἐκ τῶν περιττῶν βιωτικῶν μεριμνῶν καὶ καταστήσῃ αὐτὴν δοχεῖον ἱερὸν τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἀκριβοῦς καὶ μετὰ λόγου ἐκπληρώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τύπων καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο καλὸν ἔκρινεν νὰ ἀφιερῶσιν τὴν μελέτην ἃς διεσχόμεθα σοφρὰς καὶ ἁγίας τῆς νηστείας ἡμέρας καὶ ταύτην νὰ προσφέρω ὑμῖν ὡς ἐγκάρδιον πνευματικὸν δῶρον, ἀρμόζον εἰς τὰς ἡμέρας αὐτάς. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι καὶ οἱ ἔντιμοι ταύτην εἰς ἀναγνώσκει μὴν θὰ δεχθῶσιν αὐτὸ εὐμενῶς ὡς ἐξ ἀγαπῶσης καρδίας προσφερόμενον καὶ θὰ θελήσωσι νὰ ἐπωφεληθῶσιν αὐτὸ προσέχοντες εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μὲν, ἀλλ' ἐγκαρδίως τοῦ λέγοντος λόγους, ὅπως διέλθωσιν εὐαρέστως καὶ ἐπωφελῶς τὰς ἁγίας τῆς νηστείας ἡμέρας.

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν ἐκκλησία, φίλοι ἀχροαταί, καθιέρωσε τὰς ἁγίας τεσσαρακοστάς ἵνα κατ' αὐτάς ὁ χριστιανὸς νηστεύων προετοιμάζεται θεόντως καὶ προσέρχηται ἐπαξίως πρὸς μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, δι' ὧν γίνεται φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ συνοικεῖ μετ' Αὐτοῦ, διότι αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶπεν «ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. στ' 56). Καθιερώθησαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αἱ τεσσαρακοσταὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς τεσσαρακονθημέρου νηστείας τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Σωτῆρος ἐξ ὧν ὁ μὲν Μωϋσὴς νηστεύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἡξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς πλάκας τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν ὑποίων ἡτο κεχαραγμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτὸ τὸ θεῖον Αὐτοῦ θέλημα, οὗτινος ἡ ἐκπλήρωσις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον πρὸς σωτηρίαν Αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς τεσσαρακονθημέρου αὐτοῦ νηστείας καὶ τῶν πειρασμῶν, οὓς ὑπέμεινεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τοῦ διαβόλου μετὰ τὸ βάπτισμα, ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ἡμᾶς ἐμπράκτως τὸ ὠφέλιμον τῆς νηστείας καὶ τὴν ὑπομονὴν εἰς τοὺς πειρασμούς, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ ἀποφύγῃ. Ὅπως δὲ ἡ Ἐκκλησία ἐνθαρρύνῃ τὸν χριστιανὸν εἰς τὸν τραχὺν τῆς νηστείας ἀγῶνα καὶ καταστήσῃ τὴν νηστείαν προσφιλὴ εἰς αὐτόν, μιμνῆται τὸν καλὸν καὶ ἐπιτηδεῖον ἱατρόν, ὅστις προσφέρων πρὸς τὸν ἀσθενὴ τὸ αἰεδὲς τὴν ὁσμὴν καὶ γεύσιν φάρμακον, προλέγει εἰς αὐτόν μετὰ χάριτος καὶ πειθοῦς τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν, ἥς χρεῖαν ἔχει ὁ ἀσθενὴς καὶ καθίστησιν αὐτὸ οὐ μόνον ἀνεκτόν, ἀλλὰ καὶ πο-

θητόν εἰς τὸν πάσχοντα. Τοῦτ' αὐτὸ ποιῶσα καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου θεραπείαν, ὡς ἱατρός τὴν σωματικὴν, ἐξυμνεῖ τὴν νηστείαν διὰ τῶν ὠραίων τροπαρίων, τὰ ὁποῖα ἀκούομεν μελωδικῶς φαλλόμενα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ψυχωφελοῦς τεσσαρακοστῆς καὶ διὰ τῶν ὁποίων διατίθεται τὸν χριστιανὸν εὐαρέστως πρὸς τὴν τραχείαν ἄλλως καὶ ἀηδῇ νηστείαν. Ἀκούσωμεν λ.χ. τὸ ὠραῖο-τατον καὶ λίαν ἐπαγωγὸν τοῦ τριωδίου τροπάριον, ὁπερ ὡς προϊόν εὐσεβοῦς διανοίας καὶ ἐκδήλωσις καρδίας εὐγενοῦς, καθιερώθη νὰ φάληται τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' ἑβδομάδος εἰς τὸν ὄρθρον καὶ τὸ ὁποῖον θεοβαίως ἠκούσαν ὅσοι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν παρευρέθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. «Ἐλήλυθεν, λέγει, ἡ νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς μετάνοιας, ἡ πολιτεία τῶν ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων». (Ἐκκλ. Πανδέκτη τόμ. δ' σελ. 86).

Ἴδου τὰ ψυχωφελῆ προσόντα τῆς νηστείας, ἃς συνίστησιν ἡ Ἐκκλησία. Ἡ νηστεία, λέγει χριστιανέ, ἡ ὅποια ἐφθασεν εἶναι μήτηρ τῆς σωφροσύνης, διότι ἐξ αὐτῆς γεννῶνται οἱ ἀγαθοὶ λογισμοί, οἵτινες σωφρόνως καὶ θεοφιλῶς διευθύνουσι τὰς σωματικὰς τοῦ ἀνθρώπου κλίσεις καὶ καθιστῶσιν αὐτὸν πολίτην τοῦ Παραδείσου, ἐξ οὗ ἡ γαστριμαργία εἶχεν ἐκδιώξει αὐτόν. Ἡ νηστεία εἶναι κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καὶ συνήγορος τῆς μετάνοιας, διότι αὕτη καταδικάζουσα τὴν ἀμαρτίαν ὡς βλαβεράν, υποβάλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς ψυχωφελῆ δίαίταν καὶ προτρέπει αὐτόν πρὸς μετάνοιαν δι' ἧς ἐξευμενίζει τὸν παροργισθέντα Θεόν καὶ προπαρασκευαζόμενος θεόντως γίνεται συμπολίτης τῶν ἀγγέλων καὶ παρίσταται σεσωσμένος πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Μεγαλειότητος.

Ἄλλ' ὅποιαν νηστείαν ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία, φάλουσα τὸ ἐπαγωγὸν τοῦτο τροπάριον ἐννοεῖ ἄρ' γε τὴν ἀποχὴν μόνον τοῦ κρέατος, τοῦ τυροῦ καὶ τῶν τοιούτων; ἢ ἐννοεῖ σὺν τούτοις καὶ ἄλλο τι ὑψηλότερον καὶ σοβαρότερον; Ἄς ἀναίξωμεν ἄλλην σελίδα τοῦ τριωδίου εἰς τὸν ἑσπερινὸν αὐτῆς τῆς ἡμέρας καὶ θὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας ἡμῶν εἰς τὸ τροπάριον τῶν ἀποστίχων, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐξῆς. «Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἀληθὴς νηστεία ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλίς ψεύδους καὶ ἐπιπορίας, ἡ τούτων ἐνδεῖα, νηστεία ἐστὶν ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος» (ἐνθ. ἀνωτέρω σελ. 91). Τοιαύτην λοιπὴν νηστείαν ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ὀνομάξῃ αὐτὴν μητέρα τῆς σωφροσύνης καὶ κατήγορον τῆς ἀμαρτίας, διότι τοιαύτην νηστείαν ἐξασκῶν ὁ χριστιανὸς μαρτυρεῖ ὅτι ἀληθῶς μετανόει διὰ τὰς παρεκτροπὰς αὐτοῦ καὶ ζητεῖ δι' αὐτῆς νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ,

Θεόν και τύχη τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί, νηστεύοντες κατὰ τὰς ἁγίας τεσσαρακοστάς ἄς ἀποβάλωμεν ἐκ τῆς καρδίας ἡμῶν πᾶσαν ἐμφωλεύουσαν εἰς αὐτὴν κακίαν, ἄς περιορίσωμεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἐκ τῶν ἀσέμνων καὶ δλασφημῶν ἐκφράσεων, ἄς ἀντικαταστήσωμεν τὸν θυμὸν διὰ τῆς πραότητος καὶ εὐγενούς συμπεριφορᾶς, ἄς ἀποχωρισθῶμεν ἐκ τῶν βλαβερῶν παθῶν καὶ ὀρέξεων, ἄς ἀφήσωμεν τὴν καταλαλίαν, τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἐπιπορτίαν ὅπως ἡ νηστεία ἡμῶν ἀποδῇ ἀληθῆς καὶ εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Κύριον. Μὴ πιστεύωμεν δὲ εἰς τὰς ἀσεβεῖς καὶ ψευδεῖς δαδώσεις τινῶν, οἵτινες ἐπιπολαίως κρίνοντας τὴν νηστείαν ἀποφαίνονται κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἀναιροῦμεν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἥτις μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκ τῆς καταλύσεως τῆς νηστείας ἀπῆλθεν ἡ ἁμαρτία καὶ ἐκ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ παραβάντες τὴν θεῖαν ἐντολὴν καὶ φαγόντες ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει κατὰ τὴν νηστείας, ἐξωρίσθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου καὶ ἤκουσαν τὸν Θεὸν καταρώμενον αὐτούς. Ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς νηστεύσας τεσσαράκοντα ἡμέρας ἡξιώθη νὰ δεχθῇ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς πλάκας τοῦ νόμου καὶ νὰ καταστῇ ἀπρόσιτος εἰς τὸν λαόν, ἔνεκα τῆς ἐκτάκτου λαμπρότητος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὅτε κατέλθον ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον νηστείαν καὶ τὴν ὑπερφυᾶ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὸν συγκατάθεσιν. Οἱ δὲ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν προγεγραμμένοι Νενευῖται διὰ τῆς τριημέρου νηστείας καὶ τῶν εἰλικρινῶν τῆς μετανοίας δακρύων ἀνέστειλαν τὴν θεῖαν ἀπόφασιν καὶ ἔτυχον θείας συγγνώμης. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τῆς τεσσαρακονθήμερου αὐτοῦ νηστείας δὲν ἐδίδαξεν ἐμπράκτως τὴν ὠφελιμότητα αὐτῆς καὶ ἀναγκαιότητα; Ἀδίκως ἄρα ἀποφαίνονται κατ' αὐτῆς οἱ ἐναντία φρονούντες. Ἡμεῖς ἐμὲν οὖν πιστοὶ εἰς τὰς ἱεράς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν παραδόσεις τηρήσωμεν εὐλαδῶς τὰς καθιερωμένας νηστείας καὶ δεῖξωμεν κατ' αὐτάς εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐνάρπτον βίον, ὅπως ἡ νηστεία ἡμῶν γένηται δεκτή καὶ τύχωμεν τῆς ψυχικῆς ἡμῶν σωτηρίας.

Ἡ ἱερά τοῦ ἀνθρώπου συναίσθησις, ἀδελφοί, ἐστὶν ἁμαρτωλὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ὀφείλει νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν, ὃν ὡς ἄνθρωπος ἐπέκρανεν καὶ καθ' ἐκάστην πικραίνει ἁμαρτάνων, εἶναι τὸ εὐγενές αὐτοῦ ἐλατήριον, ὅπερ ἐνέβηκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός ἵνα κινή αὐτὸν εἰς ἁγαθὰ καὶ ψυχωφελεῖς πράξεις, δι' ὧν δύναται νὰ τύχῃ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἀναλογιζόμενος τὴν ἑαυτοῦ μηδαμινότητα καὶ εὐτέλειαν καὶ συγκρίνων αὐτὴν πρὸς τὸ Μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ ὁποῦ παρίσταται ἰταίστης, εὐρίσκει ἕλας τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ πράξεις ἀπεπαικίαις, καὶ διὰ τοῦτο ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν τούτων πράξεων ὑποβάλλει ἑαυτὸν ἐκουσίως καὶ εἰς ἐξωτερικὸν πένθος, ὅπερ δηλοῦται διὰ τῆς νηστείας, διότι νηστεία οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, ἢ πένθος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δι' ὅσας φέρει ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας ἁμαρτίας. Ἡ δὲ Ἐκκλησία ἡ συνοδεύουσα τὸν ἄνθρωπον

καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον καὶ ὀδηγοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν σωτηρίαν τῆς μετανοίας ὁδόν, ἐναμιμοποίησεν τὴν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐπιβεβλημένην νηστείαν καὶ καθιέρωσεν αὐτὴν ὡς ἱερὸν αὐτῆς θεσμόν, ὃν πᾶς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ σεβασθῇ καὶ τηρήσῃ ἀκριβῶς ἐφ' ὅσον ἐπτρέπουσιν αὐτῇ αἱ σωματικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις.

Εἰς τὸ στάδιον δὲ τοῦτο τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθιερωθείσης νηστείας εὐρίσκόμενοι καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, στρέφωμεν τοὺς νοερούς ἡμῶν ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν ἡμῶν ἄνθρωπον, ἐξετάσωμεν ἀκριβῶς ὃν διήλθομεν βίον, ἀναλογισθῶμεν ἔνθεν μὲν τὴν ἀπειρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ τὰ ἀγαθὰ Αὐτοῦ, ἅτινα καθ' ἐκάστην παρέχει ἡμῖν ἐν ἀφθονίᾳ, ἔνθεν δὲ πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, ὅπως εὐρωμεν τὸν Θεὸν ὡς ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς νηστείας εἶναι δυσχερὴς καὶ δυσκόλως ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ διεξάγῃ αὐτὸν ἐπιτυχῶς. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ παρίσταται πρὸ ἡμῶν Αὐτός ὁ ἀγωνοθέτης Χριστὸς καὶ ἐνισχύει ἡμᾶς ἀγωνιζομένους, διότι Αὐτὸς εἶπεν, ὅτι «ἔσται μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας» (Ματθ. κ' 20), ἡ δὲ Ἐκκλησία καλοῦσα ἡμᾶς πρὸς τὸν δυσχερῆ τούτον ἀγῶνα προβάλλει ἡμῖν καὶ τὰ πνευματικὰ αὐτῆς ὅπλα, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ λάβωμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀληθινὸν στέφανον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Ἰδοὺ τὸ προσκλητήριον αὐτῆς ἀγγελμα.

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα. Οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες δικαίως στεφανοῦνται, καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ Χριστῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχὴν καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιὼν ταῦτα τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως». (Ἐκκλ. Πανδ. τόμ. Δ' 78).

Ταύτην δὲ τὴν πανοπλίαν φέροντες καὶ τὸν Θεὸν ἐπικαλούμενοι εἰς βοήθειαν, μὴ φοβηθῶμεν τὰς φοβερὰς τοῦ ἐχθροῦ παρατάξεις καὶ τὰ μηχανήματα, ἀλλ' ἀναλάβωμεν ἔρρωμένως τὸν εὐγενῆ τούτον ἀγῶνα καὶ ἀγωνισθῶμεν «ὡς καλοὶ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Β' Τόμ. Β' 3). Μὴ λησμονήσωμεν δὲ μόνον ὅτι καὶ «ἐάν τις ἀθλῇ, οὐ στεφανοῦται ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ». (5). Ὅθεν κανονίσωμεν πρῶτον τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς ἡμῶν «λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς βιαιῶν συναλλαγμάτων, πᾶσαν συγγραφὴν ἀδικον διασπάσωμεν, δώσωμεν πεινῶσιν ἄρτον καὶ πτωχοῦς ἀστέγους εἰσάγωμεν εἰς οἴκους» καὶ ἔπειτα ἀγωνισθῶμεν εὐθαρσῶς τὸν καλὸν τῆς νηστείας ἀγῶνα, «ἵνα λάβωμεν παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος».

Εἶναι εὐγενὴς καὶ λίαν παρήγορος δι' ἡμᾶς τοὺς

# Τὸ «Παλαιὸ Ἡμερολόγιο» «Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Εὐθ. Τρικνταφύλλου Ἀξιωμ. Χωροφ. ἐ. ἀ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Φοβεραὶ ἀπὸ τινος καὶ καταλυτικαὶ καινοτομίαι —συνήθη πράγματα εἰς τὴν ἐπίσημον— ἐπιβάλλον-  
ται ἐπὶ ἀθετήσῃ τῆς πανιέρου παραδόσεως τῆς Ὁρ-  
θοδοξίας. Κρημνίζονται τέμπλα, δι' ἀναπαλαίωσιν»  
ἀπορρίπτονται Ράσα, διὰ νὰ προσελκυθοῦν δῆθεν εἰς  
τὴν ἱερωσύνην νέει μὲ τρυφεροὺς αὐχένας καταργεῖ-  
ται ὁ ὄρθρος καὶ μετακινεῖται ἡ θεία λειτουργία κα-

χριστανούς ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθιερωμένη νηστεία  
καὶ εὐγενὲς ἐκπληροῖ καθήκον ὁ δυνάμενος νὰ τηρήσῃ  
αὐτὴν αὐστηρῶς, διότι διὰ τῆς νηστείας ἀποκρίπτονται  
τὰ ἀγενῆ τῆς καρδίας πάθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπηλαγ-  
μένος τῶν παθῶν μεταρσιούται εἰς ἄλλην πνευματικὴν  
σφαῖραν ἔνθα ἀνακαλύπτει τὴν ἀληθῆ καὶ ἑσαεὶ διαμέ-  
νουσαν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ καὶ μακαριότητα καὶ ἐν αὐ-  
τῇ ἐντρυφᾷ προσπολαύων διὰ τῆς ἰλαρότητος τῆς συνηδεῖ  
σεως τῶν θείων δωρεῶν, ἃς ὑπισχνεῖται ὁ οὐράνιος Δο-  
τὴρ πρὸς τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ ἐργάτας. Ἐπαφελθῶ-  
μεν διὰ τῶν ἔργων, ὅτι εἰμεθα ὄντως ἀληθεῖς χριστι-  
ανοὶ καὶ εὐγνώμονες λάτρεις τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπή-  
σαντος καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Σωτῆρος Χρι-  
στοῦ. Ἀφήσωμεν τὰς κακὰς ἡμῶν ἑξεις καὶ ἀντικατα-  
στήσωμεν αὐτάς διὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὸν  
Θεόν καὶ τὴν ἀκριβῆ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσιν. Μι-  
μηθῶμεν τοὺς Νινευίτας, τὸν προφήτην Δαυὶδ καὶ πάν-  
τας τοὺς μετανόησαντας ἁμαρτωλοὺς καὶ κλαύσωμεν,  
ὡς ἐκεῖνοι, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ὅπως τύχωμεν τῆς  
τοῦ Θεοῦ συγγνώμης. Μὴ ἀναβάλλωμεν ἀδελφοί τὸν  
χρόνον τῆς μετανοίας, διότι οὐκ οἶδαμεν τὴν ὥραν οὐ-  
δὲ τὴν στιγμήν καθ' ἣν μέλλομεν νὰ παραδώσωμεν τὴν  
ψυχὴν ἡμῶν πρὸς τὸν Πλάστην, ὡς τοῦτο ἐλέπομεν  
καθ' ἑκάστην καὶ πολλοὺς συνοδεύομεν πρὸς τὸν  
φον αἰῶρος καὶ αἰφνιδίως ἀφ' ἡμῶν μεταστάντας. Ἀλλ'  
ἀπὸ σήμερον, ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ριφθῶμεν εἰς τὰς  
πατρικὰς ἀγκάλας τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός φέρον-  
τες ἀνὰ στόμα τοὺς συμπαθεῖς τοῦ ἁμαρτήσαντος υἱοῦ  
λόγους «Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιόν  
Σου» ὅπως καὶ ἡμεῖς τύχωμεν ἥς καὶ ἐκεῖνος ἔτυχε  
πατρικῆς καὶ φιλοστόργου ὑποδοχῆς καὶ ἀξιωθῶμεν  
νὰ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ψυχικῇ γαλήνῃ τὴν ἀγίαν  
Τεσσαρακοστήν νὰ ἑορτάσωμεν δὲ μετὰ φαιδρότητος  
καὶ χαρᾶς τὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον τοῦ Σωτῆρος ἡ-  
μῶν Ἀνάστασιν.

τὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἀποβάλλεται ἡ εὐκατά-  
νυχτος καὶ ψυχοτρόφος βυζαντινὴ μουσική, διὰ νὰ  
εἰσαχθῇ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ὁ θεατρινισμὸς τῆς εὐ-  
ρωπαϊκῆς τετραφωνίας τὸ ἁρμόνιον. Παραλλήλως δὲν  
ἀφορίζεται ἡ Μασωνία (γιατὶ, τί κακὸ ἔκαμε; Ἰ-  
σα - Ἰσα εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι!! καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς  
Ἑλλάδος ἐξακολουθεῖ νὰ μετέχῃ εἰς τὸ Παγκόσμιον  
Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Δηλαδή τί νὰ κάμῃ ἡ πα-  
ραμορφωθείσα; Νὰ διακόψῃ τὴν θεραπείαν, τὴν αἰ-  
σθησιοθεραπείαν, καὶ νὰ μείνῃ ἔτσι ὅπως κατήντησε,  
παραλέκατη; Ἀφήστε νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν υγιαι-  
νουσάν!). Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν κατεδικάσθη, παρὰ  
τὰς καταγγελίας ὡς παναιρέσεως, ὑπὸ καθηγητῶν καὶ  
κληρικῶν καὶ αἱ συμπροσευχαὶ μὲ αἵρετικοὺς συνε-  
χίζονται. Τὸ Συνοδικὸν σύστημα Διοικήσεως τῆς Ἐκ-  
κλησίας ἐξοστρακίζεται, διὰ νὰ καθιερωθῇ ἡ ἐνός ἀρ-  
χῆ κατὰ τὰ παπικὰ πρότυπα. «Καὶ μεταστοιχείωσις  
τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτη» συστηματικῶς ἐπιχειρεῖται,  
ἵνα κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην εἰπωμεν.

ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας σαφούς καὶ προγραμμα-  
τισμένης ἀποπείρας διχοποροποιήσεως τῆς ὀρθοδόξου  
πνευματικότητος, ἐξαφανίσεως τῆς Παραδόσεως καὶ  
καταργήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πρὸς ἐκκοσμί-  
κευσιν τῆς Ἐκκλησίας, πῶς νὰ παραμείνῃ ἡ εἰρήνῃ  
καὶ νὰ διασωθῇ ἡ ὁμόνοια;...».

Γράφει καὶ ἄλλα ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» τὰ  
ὁποῖα παραλείπομεν. Μόνον ὀλίγα νὰ γράψωμεν πρὸς  
συμπλήρωσιν. Κακ' ἔζεται ἡ «ἐπίσημος» διὰ τὴν κα-  
τακρήμνισιν τῶν τέμπλων. Ἀλλὰ τί χρειάζονται; Νὰ  
μὴ βλέπῃ ὁ κόσμος πῶς παρασκευάζεται ὁ καφὲς τῶν  
λειτουργῶν εἰς τὸ μπρῖκι ὅπου γίνεται τὸ ζέον; Διό-  
τι εἶδομεν κάποτε μίαν καταγγελίαν ἐπιτρόπων ναοῦ  
τῶν Ἀθηνῶν ἐναντίον ἱερέως. Τὸ 1940 εἰς τὸ χωρίον  
τοῦ Πηλίου ΝΑΟΥ, γέρων ἱερεὺς, ἐξήρχετο τοῦ Ἱ-  
εροῦ καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς μυστικὰς εὐχὰς γεγονυῖα  
τῇ φωνῇ πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ! Ἐξηγουσε,  
μάλιστα εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, ὅτι «δὲν ἐθεώρει λογικὸν  
νὰ γνωρίζῃ μόνος αὐτὸς καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς εὐχὰς καὶ  
νὰ μὴν ἀκούῃ ὁ κόσμος τίποτε!...». Μήπως καὶ τώρα  
τί γίνεται; Ἀκούομεν ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνον ἀπάσας τὰς  
μυστικὰς εὐχὰς τὰς ἐκφωνουμένας παρὰ τοῦ κ. Ἱε-  
ρωνύμου καὶ τῶν ἐπισκόπων του, ἀπὸ τοῦ Χερουβικοῦ  
μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας. Κρὺψ' καὶ φώναξε!...



**ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ.** Διαμαρτύρεται ἡ ἐμὴ γυρις τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπισκόπων, διότι ἐπεμβαίνει ἡ Πολιτεία εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας (κυβερνητικὸς ἐπίτροπος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς κλπ.). Διαμαρτύρεται καὶ δυσανασχέται, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ χρεωστῇ χάριτος εἰς τὰς Κυβερνήσεις, διότι χάρις εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐστερεώθη τὸ ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα τοῦ 1924 καὶ ὑπέστη τοὺς ἀνομολογήτους διωγμοὺς ὁ ὀρθόδοξος κόσμος τῆς Ἑλλάδος. Μόλις ἐκκαφῇ θεμέλιον δι' ἀνέγερσιν ἀχυρῶνος, ἀμέσως εἰδοποιεῖται ἡ ἀστυνομία. Τρεχάτε γειτόνοι!... Οἱ Παλαισημερολογίται κτίζουσιν Ἐκκλησίαν!... Ἴδού τὸ Ἅγιον Ὅρος. Καλεῖται ἡ Χωροφυλακὴ νὰ ἐφαρμόσῃ ἀντικλησιαστικὰς ἀποφάσεις ὑπηρετῶν τοῦ Βέγκου, μὲ δελτία ταυτότητος καλογηρικά!... κλπ. Ἴσως καὶ μὲ ἐξορίας, διότι ἐκεῖ θαδίζομεν. Κάτι τέτοιο γίνεται καὶ μὲ τὴν ὠδίνουσαν Ἑβραίαν. Εὐθὺς ὡς ἀρξῶνται οἱ ἀφόρητοι ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ, ζητεῖ τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου, ἵνα ἀπελευθερωθῇ τὸ ταχύτερον. Καὶ μόλις γεννηθῇ ὁ μικρὸς Ἰούδας, δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην δοθεῖσας. Ἐν ἀρχῇ τῶν πόνων: Μέσα Παναγιά! Ἄμα ἀπαλλαγῇ, τότε: Ὁξω Παναγιά!...

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ.** Δὲν ἀναμιγνύεται ἡ «ἐπισήμος» εἰς τὴν πολιτικὴν. Περιτενεῖ ἡ δῆλωση. Διὰ νὰ φύγῃ ὁ Καραμανλῆς, ἔγραφε ἡ «ΕΝΟΡΙΑ»: «Τὴν τάδε ἐποχὴν ὑπεσχέθη ὁ Καραμανλῆς αἰξήσειν ἀποδοχῶν ἱερῶν κλπ. καὶ τιποτε δὲν ἔκαμε. Ἀργότερον πάλιν ὑπεσχέθη καὶ πάλιν ἐνέπαιξε τὸν κληρὸν! Λοιπὸν ἀποκαίεται αὐτῷ ἡ τῆς ἀδικίας τιμωρία! Ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος νὰ σαλπισθῇ ἀπὸ θεολόγους, παπάδες κλπ., ὅτι δέον νὰ καταψηφισθῇ πάση θυσίᾳ ὁ ἐμπαικτὴς αὐτός». Καὶ ὁ Καραμανλῆς κατεψηφίσθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' ἐνὸς καὶ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ τερτίπια τοῦ Γ. Παπανδρέου μὲ τὰ ἐν χορῷ: «Βία, βία καὶ νοθεία!» Καὶ ἂν δὲν ἐπρολάμβανε ἡ ἐπανάστασις τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, θὰ τὰ λέγαμε στὸν ἄλλον κόσμον, ὅλοι ἡμεῖς, Δεσποτάδες, Παπάδες, συνταξιούχοι, ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικοὶ κλπ. καὶ πᾶς φασίστας.

**ΑΠΕΡΓΙΑΙ.** Διὰ τὸ παραδοῖαι πάλιν, 12 ἱερεῖς τῆς «ἐπισήμου» ἐν Καλάμαις — νῦν Καλαμάτα! — καθὼς Παλιόρι, νῦν Παλιόρι! — συνέπηξαν τράστ καὶ ὤμοσαν, ἵνα μὴ ἐπιτραχήλιον δάλωσι εἰμὴ πρότερον ἠδξήμενον μισθὸν λάβωσι! Μά, ἀφοῦ μισθωτοὶ ποιμένες εἰσ', τί θὰ ἀνέμενέ τις παρ' αὐτῶν! Ἄλλος, ἱερεὺς καὶ οὗτος τῆς «ἐπισήμου», ἐλεγχόμενος διὰ κηρύγματα ξένα πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του, ἐξηπλώθη κηρύσων ἀπεργίαν πείνης ἐν ἡμέρᾳ (τὴν νύκτα κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα ἔλυε τὴν ἀπεργίαν!).

**ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑΣΜΟΙ — ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΙ.** Ἰκανὰ τοιαῦτα κρούσματα ἐν τῇ «ἐπισήμῳ» πλὴν ἐν ἐκ τῶν πολλῶν ἀναφέρομεν. Εἰς τὸ χωρίον Δοξαρά τῆς Λαρίσης εὐρέθη ἀπηγχονισμένος ἱερεὺς, ἐπειδὴ ἡ λέγχθη διὰ μικρὸν ἑλλειμμα ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἐνορίας του. Τοιαύτη ἡ πίστις τῶν ὁπαδῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου. Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἅτινα ἐὰν ἐγράφηται καθ' ἐν...

Ἐπόμενον λοιπὸν, εἶναι κ.κ. Παπαδοῦκα, Σαμπᾶ καὶ Παπακωνσταντίνου Γερ. Κονιδάρη (ροταριανὸς ἐστὶν οὗτος) νὰ ὑπεραμύνεσθε τῆς «ἐπισήμου» ἐνεκεν τῶν «καλῶν προσόντων», ἅτινα δὲν παρατηροῦνται ἐν τῇ καθυστερημένῃ Παλαισημερολογητικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐπιζητοῦντες τὸν ἀφανισμόν τῆς!

Περαίνοντες πάλιν ὑπενθυμίζομεν τὸ αἷτημά μας (ἐπειδὴ τὴν 4ην ἐξουσίαν κατέχετε ἐν χερσὶ) ἵνα πείσῃτε τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀφομοιώσῃ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ρασοφόρων τῆς «ἐπισήμου» πρὸς τὰς τῶν Παλαισημερολογιτῶν, οἵτινες ἐπὶ 50 ἔτη διωκόμενοι οὐδὲ κατὰ ἐν λεπτόν ἐζημίωσαν τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Μᾶλλον συνεισφέρουσι ὑπὲρ τῶν ἐπισήμων, κατὰ τὸ «Μακάριον ἐστὶ διδοῖαι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν!». Ἐπιμένομεν εἰς αὐτὸ καὶ θὰ ὁμολογῶμεν χάριν, ἐνῶ θὰ κηρύττωμεν τὸν ἔλεον.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς κατηγορίας καθ' ἡμῶν, παρὰ τῶν ἀπὸ καθέδρας ἢ ἀπὸ σκίμποδος, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἀποφαινομένων, περὶ σχισμάτων, ἀπροσαρμόστων, καθυστερημένων, ἀνοήτων, χρηματολατρῶν, ἐκμεταλλευτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο ἐνευσεν εἰς τὸ αὐτῶν ὁ «ὄξω ἀπ' ἐδῶ» τούτους ἅπαντας, ρασοφόρους καὶ μὴ, σοφῶς καὶ ἀσφούς, κατατάσσομεν εἰς εὐφυῖαν καὶ δξυδέρκειαν εἰς θέσιν ἀνοήτων.

Ἀθῆναι 21) 6.3.1973

ΕΓΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

Ἀξιωματικὸς Χωρ) κῆς ἐ.ἄ.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας

Παῖσιος

Κάπυγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

|             |                   |     |
|-------------|-------------------|-----|
| Ἐσωτερικοῦ: | Ἐξάμηνος δραχμᾶς  | 30  |
| »           | Ἐτησίᾳ            | 50  |
| Ἐξωτερικοῦ: | Ἐξάμηνος δολλάρια | 3   |
| »           | Ἐτησίᾳ            | 5   |
|             | Τιμὴ Φύλλου δραχ. | 3.— |

## Γεγονότα καὶ Σχόλια

### Βιαία ἐπίθεσις τοῦ Κομμουνισμοῦ κατὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας

Εἰς χριστιανικὸν ἔντυπον ἀναφέρονται τὰ κάτωθι: «Βιαίαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐξέπελυσεν τὸ ὄργανον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως «Πράβδα» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα: «Αἱ περὶ τοῦ Πάσχα δοξασταὶ εἶναι ἐπιζητῶμενοι καὶ ἀντιδραστικοί, μὴ βασίζονται ἐπὶ τοῦ ιστορικοῦ γεγονότος... Ὁ Χριστὸς οὐδέποτε ἀπέθανε καὶ οὐδέποτε ἀνέστη. Ὁ Χριστὸς οὐδέποτε ὑπῆρξεν. Ὡς γνωστόν, προσθέτει ἡ ἐφημερίς, δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ σταματήσωμεν τὴν ἔνεκα εὐστολαρχίας ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ χριστιανισμὸς ὑπάρχει ἤδη ἀπὸ δύο χιλιῶν ἐτῶν. Οἱ πτωχοὶ ἐπακατέστησαν τὸν Θεὸν ἀπειράς ἄλλ' οὐδὲν ἥλλαξεν. Μόνον ἡ κατ' Ὀκτώβριον ἐπαναστάσις μετέβαλε ριζικῶς τὴν τύχην τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν χώραν μας».

Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας τῶν ἀπιστῶν κομμουνιστῶν διακρίνεται σαφῶς καὶ καθαρώς τὸ ἀσπονδὸν μίσος τῶν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἡ τελεία ἀπιστία καὶ ἀθεΐα τῶν, παραλλήλως δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ κόμμα καὶ εἰς τὴν κατ' Ὀκτώβριον ἐπαναστάσιν. Πῶς ὁμως συμβιβάζεται τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς νὰ ἀνέχεται εἰς τὴν Ρωσίαν Πατριάρχην, Μητροπολίτας, κληρὸν, Ἐκκλησίαν, Μυστήρια, ἄλλ' ὡς ἐκ τῆς πραγματικότητος ἀποδεικνύεται, ἡ Ἐκκλησία γίνεται ἀνεκτὴ ὑπ' αὐτῶν, διότι συνεργάζεται ἀρήκτως μετὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Κομμουνισμοῦ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν χριστιανῶν, κλείσιμον τῶν Ναῶν καὶ καταρράκωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν συνεργάζεται δὲ μόνον μετὰ τῶν Κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Παπικῶν, ἀφού ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος τοῦ Λένινγκραντ ἐκοινώνησε τοὺς Καθολικοὺς εἰς Ναὸν τῆς Ρώμης καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλσβε τὴν ἀπόφασιν νὰ χορηγῇ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια εἰς τοὺς Παπικούς.

Ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς κοινωνικότητος καὶ πολλῶν, ἄλλων μεγάλων ἀρετῶν, ὁ ἀπείσιος κομμουνισμὸς καταβροχθίζει ἐκλεκτὰς ψυχὰς καὶ τὰς ὁδηγεῖ ὕστερον εἰς τὰ βάραθρα τῆς ἀπωλείας καὶ τοῦ ὀλέθρου. Εἶθε ὁ Πανάγαθος Κύριος νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ἡ γάγγραινα αὐτῆ τοῦ Κομμουνισμοῦ νὰ διαδοῇ περισσότερον διότι τότε πολλοὶ ψυχὰὶ θὰ χαθῶν καὶ θὰ ὁδηγηθῶν εἰς τὴν ἀπώλειαν. «Ζῇ Κύριος ὁ Θεός», τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι διακηρύττουν, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς βουλὰς τῶν καὶ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς δι' ὅσα κακὰ ἐπραξαν καὶ πράττουν, δηλητηριάζοντες λεπτὰς καὶ εὐγενεῖς συνειδήσεις καὶ διατρέποντες παντοῦ τὴν δυσωδίαν τῶν στυγερῶν καὶ ἀσυγγνώστων ἐγκλημάτων τῶν. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ νικήσῃ, διότι ἐξῆλθε νικῶσα καὶ ἵνα νικήσῃ καὶ θὰ λάμψῃ ὑπὲρ τὸ πρότερον κατὰ τὰς ἀψευδείς ρήσεις τοῦ Θεοῦ.

οῦ Δαμήτορος Αὐτῆς καὶ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀγίων καὶ ἐὰν σκορπίσῃ τὴν αἰγλήσαν καὶ μοναδικὴν ἀκτινοβολίαν τῆς μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς.

### Θέσεις Ὁρθοδοξίας

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.)» ἀπήλθονε πρὸς αὐτὸ ἐμπεριστατωμένον Γράμμα ἀπάντησιν εἰς σχετικὸν διάγγελμα. Εἰς αὐτὴν θέτει καὶ τονίζει μερικὰς πολὺ ἀξιοπροσέκτους θέσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οὕτω γράφει μετὰ τῶν ἄλλων, ὅτι εἶναι καρπὸς τῆς ἀγαθῆς ἐπιδράσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐπὶ ὁρῆς Τριαδολογικῆς ὁμολογίας διευρύνσις τοῦ ἁρθροῦ βάσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀποσαφήνισις τῆς θεολογίας τῆς Ἱεραποστολῆς, ὡς βασικοῦ σκοποῦ τῆς Μίας Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνάγκης ἐγκαταλείψεως τοῦ προσωπολισμοῦ καὶ ἡ ρητὴ καταδίκη αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ ἀπὸ κοινοῦ καθορισμὸς τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ ἐν τῇ προσφορᾷ τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας, ἡ ὅλως φυσικὴ ἔνταξις εἰς τὰ πλαίσια τῆς οἰκουμενικῆς θεολογίας καὶ τοῦ διεκκλησιαστικοῦ διαλόγου ὀρισμένων παραδοσιακῶν ἀρχῶν, οἷα ἡ θεολογία τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς χριστολογίας τῆς Ἀγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς Πνευματολογίας, τῆς φύσεως καὶ τῶν γνωρισμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Βαπτίσματος, τῆς Εὐχαριστίας, τῆς Ἱερουργίας καὶ αἰ λοιπαί, ἅμα δὲ καὶ αἱ γενόμεναι σημαντικαὶ ἀποσαφήνισεις περὶ τινὰ λίαν εὐαίσθητα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν θέματα τῆς οἰκουμενικῆς πραγματικότητος...». Τονίζει ὁμως — καὶ ἐφιστὰ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων — ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι «τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν διέρχεται καὶ στιγμὰς κρίσεως καὶ αὐτελέγχου» καὶ ὅτι διατρέχει τὸν κίνδυνον τῆς «πολώσεως» ἐξ αἰτίας κυρίως ὁμάδων ἔξω τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ἐπροσβλέπουσι πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς Ὀργανισμὸν πολιτικο-κοινωνικῶν, διὰ τὰς Ἐκκλησίας προσανατολισμῶν».

Εἶθε τὸ Π.Σ.Ε. νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτὰς καὶ πολλὰς ἄλλας ὁρθὰς ὑποδείξεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοσούτω μάλλον καθ' ὅσον ἔχει αὐτὸ παρ' κλίνει κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς εἰς πολλὰς ἐκτροπὰς, ὑπὸ τὴν ἐπιρριαν διαφόρων ἀριστερῶν ἐπιδράσεων.

### ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-  
τακτίας των.



## Νεκρολογία

**Οι αγωνισται της 'Ορθοδοξίας που φεύγουν**

Την 12ην 'Ιανουαρίου 1974 ὀρθοδόξου ἐορτολογίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας κατόπιν πολυδύνου νόσου καὶ ἐν παραδειγματικῇ χριστιανικῇ καρτερίᾳ ὁ Γεώργιος Σαβαόγλου ἐτῶν 44, ἀνήκων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, πνευματικὸν τέκνον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Μαξιμου Βαλλιανάτου, ἱδρυτοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων Βαλσαμάτων Κεφαλληνίας.

Ὁ μεταστάς διεκρίνετο διὰ τὴν αὐστηράν του ἀφοσίωσιν εἰς τὴν γνησίαν ὀρθόδοξον παράδοσιν ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς ρῆξιν μέχρι χειροδικίας πρὸς τὸν Παπικὸν Ἱερέα Ἀργοστολίου ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Γερασίμου παρούσα καὶ τοῦ νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Ζακύνθου Ἀλεξίου Ἰγλέση τῷ 1964.

Ἦτο ἐλεήμων μέχρι στερήσεως τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ ἐξούσεν ἀσκητικόν, παρθενικόν καὶ παραδειγματικόν βίον.

Ἡ ὀρθόδοξος ἱερά Μονὴ Ἀγίων Ἀποστόλων τοῦ συμπαρεστάθη εἰς τὴν σκληράν δοκιμασίαν του κατὰ τὴν ὀδυνηράν ἀσθενείαν του. Κύριος ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἅς ἀναδείξῃ μιμητὰς ἐν Κεφαλληνίᾳ τοῦ Ὁρθοδόξου ζήλου τοῦ καλοῦ ἀγωνιστοῦ τῶν ὀρθοδόξων Πατρικῶν μας παραδόσεων.

## ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

—Τὴν 9 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. τεσσαράκοντα Μαρτύρων πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

—Τὴν 25 ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Βαίων πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Καραβᾶ 2) Κορυδαλλοῦ 3) Κουκουδάουνες 4) Χαλκίδος 5) Δαμβραίνης 6) Θηβῶν 7) Στυλίδος 8) Λαρίσης 9) Αἰγίνης 10) Ζευγολατίου Κορινθίας καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Συκαμίων Ὠρωποῦ 2) Καπανδριτίου καὶ 3) Παγώνδας Σάμου.

## Ἀνακοίνωσις

Λόγω ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου, τῶν τυπογραφικῶν καὶ λοιπῶν ἐξόδων, ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ μας καθορίζεται ἀπὸ τὸ τρέχον ἔτος καὶ ἐντεύθεν διὰ τε τὸ ἐσωτερικόν καὶ Κύπρον δρχ. 50 καὶ ἐξωτερικόν δολλ. 5.

Ἐκ τῶν Γραφείων.

## Αἱ κυρώσεις τῶν κακῶν νόμων

«Δραματικὴ», ἀρθρογράφος πρωτῆς ἐφημερίδος, χαρακτηρίζει τὴν κρίσιν, ἣ ὅποια μαστίζει τὸν κινηματογράφον τῆς χώρας. Ἀνευρευνᾷ εἰς εὗρεσιν τῶν αἰτίων καὶ καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πρωταρχικὸν αἷτιον εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ κινηματογράφος, ὁ ὅποιος μὲ τὰ ἐγκληματικὰ καὶ φαῦλα ἔργα ποὺ προβάλλει, ἔχει προκαλέσει τὴν ἀηδίαν, ἀν ὅχι καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. «Ρίχ'ω μὴ ματιά, γράφει, στὸν πίνακα τῶν ταινιῶν, ποὺ προβάλλονται αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Δεκάδες — ἐπαναλαμβάνω τὴ λέξι — δεκάδες ἔχουν τίτλους σὰν καὶ αὐτοὺς: «Ὁ γίγας τοῦ καράτε», «Καράτε τὸ χέρι τοῦ θανάτου», «Κεραυνὸς τοῦ καράτε», «Ἡρώες τῆς Κίνας ἡμίθεοι τοῦ καράτε» καὶ δὲν συμμαζεύεται — πάντοτε μὲ καράτε. Θὰ εἶπουν ἴσως οἱ κινηματογραφισταί, οἱ ὅποιοι εἶναι βέβαια ἐπιχειρηματίαι, ὅτι εἰς τέτοιες ταινίες εὐχαριστεῖται τὸ κοινόν. Ἀλλὰ διηρωτήθησαν ποῖον καὶ πόσον εἶναι αὐτὸ τὸ κοινόν; Καὶ προσθέτει ὁ ἀρθρογράφος ὅτι, ἐν ὀνόματι τῆς ἐμπορικότητος ἔχει κτυπηθῇ καὶ ἡ ἴδια ἡ ἐμπορικότης τοῦ κινηματογράφου.

Καὶ περισσότερο ἀπὸ αὐτὴν ἔχουν κτυπηθῇ ἀπὸ αὐτὸν αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι, οἱ ἠθικοὶ νόμοι. Καὶ οἱ νόμοι αὗτοι καταπατούμενοι ἐπιφέρουν κυρώσεις καὶ μάλιστα πολὺ σκληρὰς εἰς μερικὰς περιπτώσεις.

## Ματαίως ἀναζητεῖ «ἱερεῖς»!

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Τὰ Νέα» τοῦ Λονδίνου τῆς 28.4.73 ἀναγινώσκουμεν, ὅτι ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων, διαθέτει 24ετῇ ἀμούστεκον καὶ ἐξυρισμένον ἐπιμελὸς... «ἱερέας», τελούντα τὰ ἁγία Μυστήρια καὶ προκαλοῦντα τὴν ἀγανάκτησιν, τοὺς σχετισμοὺς καὶ τὴν δικαίαν ἐξέγερσιν τοῦ ἐκκλησιασματος. Πάντα ταῦτα εἶναι προϊόντα τοῦ Προτεσταντικοῦ πνεύματος, τῆς ἐλευθεριότητος καὶ τοῦ ἀδιστακτοῦ κοσμολογισμοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Ἀθηναγόρου, ὅστις φέρει μόνον μικρὰν σφήνα (γένειον) εἰς τὸν πώγωνά, ἔχει δὲ ἐμφάνισιν δυτικοῦ «κληρικοῦ» μεθ' ὧν τῶν συμπαρομαρταζόντων χαρακτηριστικῶν σκέψεως, στάσεως καὶ ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων!...

Καὶ τώρα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων ματαίως ἀναζητεῖ μεταξὺ μπακάληδων καὶ ἐστιάτορων, δύο... «ἱερεῖς» διὰ νὰ διορίσῃ εἰς κοινότητας οἱ ὅποιοι στεροῦνται λειτουργῶν εἰς τοὺς Ναοὺς τῶν!...

Ἡ Ἑλληνικὴ πρεσβεΐα εἰς τὸ Λονδίνον καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἀσφαλῶς τελοῦν ἐν γνώσει τῆς ἀπαραδέκτου ταύτης καταστάσεως καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ λάβωσι τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διὰ νὰ περισωθῇ ὁ Ἑλληνικὸς Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Θυατείρων, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ καὶ διὰ λόγους ἠθικῆς, τουλάχιστον, ἀξιοπρεπείας!

Εἴπαμεν καὶ ἐλαλήσαμεν!...